Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 134 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 16-го ЧЕРВНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, JUNE 16, 1979 No. 134. VOL. LXXXVI.

ТОРОНТО ВІТАЄ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Під час української маніфестації в Торонто. (Справа): Валентин Мороз, колишній прем'єр Джон Діфенбейкер і Едвард Бродбент, лідер Нової Демократичної Партії.

Торонто. — Біля 500 осіб — представники різних місцевих українських організацій, установ і товариств та уніформованої молоді організацій СУМ, Пласт, ОДУМ і шкіл — привітали Валентина Мороза у пізніх годинах в середу, 6-го червня, на летовищі в Торонто, — інформує ред. Василь Дідюк, голова СУЖК і головний радний УНСоюзу.

Серед грімких оплесків двоє дітей, хлопчик Б. Хабурський і дівчинка Петрусів, піднесли гостеві букети квітів, а п-і Федак, член місцевого Відділу Союзу Українок Канади, привітала його хлібом і сіллю. Короткі привіти зложили: д-р О. Рудзік, голова Відділу КУК у Торонто, д-р А. Бедрій, голова Ділового Комітету 50-річчя ОУН, д-р Р. Малащук, голова Світового Українського Визвольноого Фронту і В. Кирилюк, заступник президента СКВУ.

Відповідаючи на привіти, В. Мороз сказав, що він знає про велику „українську силу" в Канаді і радий, що має змогу побувати кілька днів серед українців в Канаді.

„Україна перебуває в тяжких обставинах поневолення і ми усі спільно мусимо їй допомагати — не колись, не з перервами, а вже тепер. Я приїхав до вас, щоб разом з вами в цьому допомагати", — заявив Мороз. Грімким „Слава Морозові" і відспіванням „Ще не вмерла Україна" закінчено привітальні церемонії на летовищі і В. Мороз від'їхав в товаристві свого особистого секретаря і перекладача мгра Б. Потапенка, щоб відпочити перед ранішнім виїздом до Оттави, де він зустрінувся з новообраним прем'єр-міністром Джовом Кларком та іншими політичними лідерами.

У суботу, 9-го червня, відбулась тут велика маніфестація в обороні Юрія Шухевича і Левка Лук'яненка, в якій, згідно з газетою „Сандей Сан" з 10-го червня, взяло участь понад 30,000 осіб. Ця та інші газети, як і радіо і телебачення, обширно звітували про маніфестацію та інші імпрези у зв'язку з перебуванням В. Мороза в Торонто.

Біля 15,000 осіб взяло участь у самім поході з Квінс парку до міської ратуші, де на площі ім. Філліпса відбулась маніфестація. Крім представників української громади, В. Мороза вітали: Едвард Бродбент лідер Нової Демократичної Партії, Стюарт Смит, лідер Ліберальної Партії у провінції Онтаріо, колишній посадник Торонто, а тепер міністер здоров'я і суспільної опіки Дейвид Кромбі, міністер міжнародної торгівлі Майкел Вілсон та інші політичні діячі. У маніфестації також взяв участь колишній прем'єр-міністер Канади і довголітній приятель українців Джон Діфенбейкер. Всі вони віддали шану Морозові за його хоробрість у відстоюванні прав людини і прав українського народу на самовизначення, волю й незалежність. Вони рівнож солідаризувалися з його закликом в обороні Юрія Шухевича і Левка Лук'яненка та інших українських політв'язнів та в обороні прав України взагалі.

У своєму слові, — згідно з щоденником „Сандей Сан", — Мороз закликав українську громаду до єдности у боротьбі за усамостійнення України та за плекання національної духовости, як основи цієї єдности. Він дякував українській громаді в Торонто за заходи у справі його звільнення та висловив признання тій громаді за її зорганізованість.

„Коли я прибув до Ню Йорку, я бачив знаки ‚чорна сила', ‚біла сила' і ‚українська сила'. Тут я не бачу знаків — я бачу дійсну українську силу".

У неділю, 10-го червня, Мороз відлетів до Вінні - пегу, а у вівторок відбув зустріч з українською громадою Монтреалю.

ВЕНС ОПТИМІСТИЧНО ОЦІНЮЄ ВІДЕНСЬКУ ЗУСТРІЧ КАРТЕРА З БРЕЖНЄВИМ

Вашінґтон. — Державний секретар ЗСА Сайрус Венс, виступаючи на пресовій конференції в середу, 13-го червня, тобто напередодні відлету президента Джіммі Картера на зустріч з генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР Леонідом І. Брежнєвим у Відні, заявив, що уряд З'єднаних Стейтів Америки надіється на деякі позитивні зміни на відтинку співпраці між ЗСА і СССР, які повинні наступити після підписання договору про обмеження стратегічної атомової зброї, так званого САЛТ II. Як відомо, президент Картер відлетів до Відня в четвер, 14-го червня, а Леонід Брежнєв мав прибути туди поїздом у п'ятницю.

Сайрус Венс відкинув обвинувачення сенатора Генрі М. Джексона, демократа із стейту Вашінгтон, який раніше заявив, що президент Картер, як перед ним президенти Ричард Ніксон і Джеральд Форд у відношенні до Совєтського Союзу практикує політичний „апізмент", тобто веде політику „заспокоєння", надаючи Москві всякі концесії, головно в ділянці зброї та економічних полегш, кредитів тощо. Венс не погоджуючись з джексоном, підкреслив, що окреслювання сьогоднішньої політики ЗСА „апізментом" є помилковим потягненням і може ввести в блуд американську громадськість.

Сенатор Генрі Джексон, великий противник запляннованого договору про обмеження стратегічної зброї, що має бути підписаний в понеділок 18-го червня ц. р. у Відні між ЗСА і СССР, обвинуватив уряд президента Картера за те, що він, уряд, дає надмірні концесії для СССР в ділянці торгівлі, технології, стратегічної зброї, еміґрації тощо.

Крім Сайруса Венса, також Джоді Повелл, пресовий секретар Білого Дому і речник президента, заявив, що виступи сенатора Джексона під теперішню пору не тільки не потрібні, але також шкідливі, з уваги на теперішню атмосферу, витворену переговорами між ЗСА і СССР. Даючи свою оцінку віденської конференції, державний секретар відмітив, що вона вже позитивна навіть тим, що два лідери великих держав з відмінною формою правління сидітимуть разом і крім САЛТ II говоритимуть також про інші справи міжнародної політики, які матимуть вплив на дальшу співпрацю між цими країнами. Вінс думає, що підписання договору про обмеження стратегічної зброї стане базою поширення і зміцнення співпраці та встановлення більш стабільного відношення між країнами.

Крім справ пов'язаних з САЛТ II, Венс порушив на пресовій конференції ще багато інших проблем, між ними справу Зімбабве (Родезії) і голосування в Сенаті над справою уневажнення ембарґа для цієї країни. Хоч голосування випало в некорисць Адміністрації, але зате дещо збільшило кількість прихильників політики президента Картера. Венс теж говорив про конфлікт у Нікараґуа, кажучи, що Орган ізація Американських Держав повинна взяти ініціятиву в свої руки, та заторкнув багато інших справ. Він відповідав також на запитання кореспондентів.

Венс супроводить президента Картера до Відня і у розмові із совєтськими лідерами там надіється порушити ще справу Близького Сходу, Південної Африки, Зімбабве, загального розброєння, скорочення війська в Центральній Европі та інші питання. Президент Картер повернеться до Вашінґтону в понеділок, 18-го червня, після підписання договору і виступить перед Конґресом із закликом щодо ратифікації САЛТ II. Виступ Президента передаватиметься через телебачення о годині 9-ій вечора.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР І ЛЕОНІД БРЕЖНЄВ ПРИБУЛИ ДО ВІДНЯ ДЛЯ ПІДПИСАННЯ САЛТ II

Австрійський президент Рудольф Кірхшлеґер на віденському летовищі вітає президента Джіммі Картера. Біля них стоять австрійський канцлер Бруно Крайскі, п-і Розалин Картер і п-і Герміне Кірхшлеґер.

Відень, Австрія. — Президент Джіммі Картер, разом з чільними членами уряду ЗСА та його близькими дорадниками, як рівнож з його дружиною Розалин і дочкою Еймі, у четвер, 14-го червня, прилетів до Відня, де протягом наступних кількох днів має переговорювати зі совєтським лідером Леонідом Брежнєвим ряд спільних справ, а в понеділок, 18-го червня, вони мають підписати новий договір про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II).

Натомість Леонід Брежнєв і члени совєтської делеґації прилетіли до Відня у п'ятницю, 15-го червня, і хоча Брежнєв виглядав втомлений, то спостерігачі твердять, що його стан здоров'я дещо поліпшився, порівняльно до кількох тижнів тому.

Президент Картер заявив на летовищі, що „я прибув сюди, щоб зустрінутися з президентом Брежнєвим в справі миру, щоб скріпити і поширити співпрацю та взаємозрозуміння між З'єднаними Стейтами Америки та Совєтським Союзом, зменшити загрозу нуклеарної війни, щоб зробити крок в напрямі безперечнішого та стабільнішого світу". Він, однак, додав, що „ми не маємо ілюзій", що цей договір зліквідує всі загрози та розбіжності між обидвома надпотугами, але переконаний, що підписання САЛТ II „значно зменшить можливість нуклеарного голокавсту".

Президент Картер і совєтський лідер Брежнєв у п'ятницю по полудні мали відбути спільну зустріч з представниками австрійського уряду, зокрема з президентом Рудольфом Кірхшлеґером, який привітав Картера на летовищі, а фактичні переговори між Картером і Брежнєвим мають розпочатися щойно в суботу, 16-го червня.

Вже в четвер Ралф Ерл, голова американської делеґації на переговори щодо САЛТ II, і голова совєтської делеґації Віктор Карпов поклали свої ініціяли під договором, що його Картер і Брежнєв у понеділок підпишуть у Гофбурґському палаці.

Хоча речники ЗСА підкреслюють, що у Відні обидві сторони не пляннують підписувати жадних інших договорів, то обидві делеґації, зокрема Картер і Брежнєв, обговорюватимуть також ряд інших питань, які стосуються відносин між ЗСА та СССР, як теж загальної міжнародної ситуації.

Делеґації ЗСА і СССР на віденську конференцію

Вашінґтон. — Пресове аґентство Ройтерса інформує, що в склад делеґації ЗСА входять, крім президента Джіммі Картера, ще державний секретар Сайрус Венс, дорадник Президента в справах крайової безпеки Збіґнєв Бжезінські, секретар оборони Гарольд Бровн, голова об'єднаних шефів штабу збройних сил ЗСА ген. Дейвид Довнс та багато дорадників, зокрема у військових справах, щодо договору САЛТ II і спеціялістів відносно Совєтського Союзу.

Якщо йдеться про совєтську делеґацію, то до Відня разом з Брежнєвим прийдуть міністер закордонних справ Андрей Ґромико, міністер оборони маршал Дімітрій Устінов, шеф штабу армії ген. Ніколай Оґурков, член Політбюра і протеже Брежнєва Константин Черненко та нижчі дорадники кремлівських лідерів. У нарадах візьмуть участь також амбасадор СССР до ЗСА Анатолій Добринін, який, спільно з американським державним секретарем Венсом, устійнював остаточні деталі договору САЛТ II. З президентом Картером до Відня поїде його дружина Розалин і дочка Еймі.

РОДИНА ПАСТОРА Г. ВІНСА ПРИБУЛА ДО ЗСА

Пастор Георгій Вінс

Петро Вінс

Ню Йорк (Ігор Длябога). — Родина пастора Георгія Вінса, в числі вісім осіб, прибула сюди в четвер, увечері, 14-го червня, і, переночувавши в манастирі сестер св. Івана Хрестителя на Лонґ Айленді біля українського католицького манастиря св. Йосафата, від'їхала наступного дня до Мідлбері коледжу у Вермонті, де тимчасово замешкав пастор Вінс. Представники Державного департаменту, які зустріли членів родини пастора Вінса на летовищі ім. Кеннеді, не допустили до них ані представників преси, ані деяких осіб, які бажали їх привітати. Таке зарядження дав раніше пастор Вінс, який цього дня був у Гюстоні, Тексас, де виступив з доповіддю на конвенції баптистів.

Приватно родину пастора Вінса привітав голова Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Об'єднання пастор Олекса Гарбузюк і пастор Іван Пятковський з дружиною з української баптистської церкви в Бруклині, Н. Й.

До Ню Йорку прибули: мати пастора Вінса, Лідія, якій 72 роки, 52-річна дружина Надія, сини Петро, 23 роки, і Олександер, 8, доньки Наталія 26, Єлисавета, 18, і Євгенія, 14, та 27-літня племінниця Людмила Глухоман. З родиною прибув також 150-фунтовий пес.

У манастирі, представник Державного департаменту Шон Бирнс заявив кореспондентові „Свободи, що родина Вінсів висловлює вдячність за дозвіл прибути до ЗСА та що зустріч з представниками преси відбудеться у Міддлбері коледжі після повороту пастора Вінса з Гюстону. Він додав, що члени родини вже два рази розмовляли телефонічно з пастором Вінсом.

Крім пасторів Гарбузюка і Пятковського на летовище прибули ген. Петро Григоренко, Надія Світличина, Віктор Боровський, Александер Ґінзбурґ і Аркадій Поліщук. З ними прибули також Роман Курчинський, член Комітету оборони совєтських політичних в'язнів, та Роман Куделя, співробітник Бюра СКВУ при ОН.

З Філядельфії прибули члени Комітету оборони прав людини в Україні ім. В. Мороза — Уляна Мазуркевич, Орися Гевка, Христина Сеник і Віра Андрейчик.

У розмові з представниками преси, ген. Григоренко заявив, що не зважаючи на виміну п'ятьох політв'язнів і їхніх родин за двох совєтських шпигунів, репресії в СССР продовжуються. Він зокрема бажав би зустрінутись з Петром Вінсом, який був членом Української київської групи слідкування за приміненням Гельсінкських угод. П. Вінс, твердив ген. Григоренко, мав відбути довші зустрічі з іншими членами цієї групи перед виїздом з СССР.

Головою Округи УНСоюзу Массачусетс і Мейну переобрано В. Гетманського

Володимир Гетманський

Джамейка Плейнс, Масс. — У суботу, 5-го травня ц. р., тут у залі української католицької церкви в Джамейка Плейнс, Масс., відбулися Річні Загальні Збори Окружного Комітету УНС.

Збори відкрив голова Округи Володимир Гетманський, привітавши зібраних членів Управ Відділів Округи та представника Екзекутивного Комітету УНСоюзу, головного організатора Василя Оріховського. Після молитви, що її перевів місцевий парох о. декан П. Огірко, хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих членів Округи. Зборами проводила Президія у складі: д-р Іван Дідюк — голова та Дмитро Ґалонжка — секретар.

За працю Округи звітували її голова В. Гетманський і секретар Д. Ґалонжка. У своєму звіті голова подав, що був делеґатом на 29-ту Конвенцію УНС, брав участь у з'їзді голів Окружних Комітетів та в усіх громадських та союзових імпрезах. Сповільнення орга-

(Продовження на ст. 3)

У Лондоні помер письменник Анатолій Кузнєцов

Анатолій Кузнєцов

Лондон, Велика Британія. — Пресові аґентства інформують, що в середу, 13-го червня в Лондоні помер на удар серця 49-річний Анатолій Кузнєцов, відомий колишній совєтський письменник, автор „Бабиного Яру" і багатьох інших книжок, який в 1969-му році „вибрав волю", відмовляючись повернутись до СССР.

Серцевий удар наступив в його помешканні, а опісля Кузнєцова відвезли до шпиталю Вайтінґтон в північній частині Лондону, але він вже тоді не жив. А. Кузнєцов проживав у Великій Британії від 1969 року, де він залишився після урядової поїздки до Лондону, що її оплачував совєтський уряд.

Кузнєцов здобув собі славу книжкою „Бабин Яр", у якій описував страхіття гітлерівського терору і нацистські розстріли жидів, українців, росіян і людей інших національностей в Бабиному Ярі біля Києва. Після втечі на Захід А. Кузнєцов, пояснюючи причину чому він не повернувся до Совєтського Союзу, заявляв, що він мусів виїхати за кордон, бо совєтські цензори спотворювали його праці, включно з „Бабиним Яром". Тому він на Заході видав нову версію цього твору. „Я не міг спати, писати, дихати в СССР", — заявляв Кузнєцов приятелям.

В останніх роках Кузнєцов співпрацював з „Радіо Свобода" в Мюнхені.

Втеча Кузнєцова викликала здивування у колі совєтських письменників, бо його уважали льояльним до партії і уряду та зараховували до „совєтського естаблішменту". Реакція Москви на втечу А. Кузнєцова була дуже гостра. Совєтська влада „навіки виключила" його з рядів письменників і назвала „зрадником батьківщини".

Анатолій Кузнєцов народився в Києві, Україна. Його мати — українка, а батько — росіянин. Почав писати зарання, і, як усі молоді люди у совєтській системі, вибивався почерез Комсомол, Компартію і т. зв. „громадську" активність. У 1955 р. вступив до Компартії і коротко перед своєю втечею був призначений до редакційного складу молодечого журналу „Юність".

У Пармі відбувся концерт в рамках Року Дитини

Парма, Огайо. — Старанням Українських Злучених Організацій (УЗО) — Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в Клівленді, Огайо, Міжнародного Року Дитини та Року Української Дитини, під гаслом „Дитина — скарб нації", тут в Осередку парафії Покрова Пресвятої Богородиці Помісної Української Католицької Церкви в неділю, 20-го травня, відбувся концерт мандолінової оркестри „Веселка" з Детройту, Міч. під дириґентурою проф. Кирила Цепенди та з гостинним виступом солістів з Канади — Віктора Шевеля — тенора та Миколи Маскулки — баритона.

Основну частину програми виповнили точки мандолінової оркестри „Веселка" і два згадані солісти з Канади — В. Шевель та Микола Маскулка. Виконувано також деклямації, з якими виступили: Зірка Ніньовська при супроводі цієї ж оркестри, до слів Григорія Сковороди — „Стоїть явір над водою" та в збірній деклямації: Леся Бачинська, Андрійка Леськів та Анна Марків. Програму концерту закінчено відспіванням солістами В. Шевеля і М. Маскулки та всіми присутніми пісні до слів Григорія Сковороди — „Де згода в семействі". Привітання і прощання виголосили Дарця Скуб'як.

Мандолінову оркестру „Веселка" зорганізував і її провадить проф. Кирило Цепенда. У ній від 1976 року грає 48 юначок і юнаків з Детройту і Віндсору в Канаді. Оркестра вже випустила свою першу платівку — „Де наші Карпати".

КОЛИШНІ ПОЛІТИЧНІ В'ЯЗНІ ПРИРЕЧЕНІ НА НОВІ АРЕШТИ, АБО ЕМІҐРАЦІЮ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Український історик Михайло Мельник, який через репресії КҐБ покінчив самогубством 9 березня ц. р., про що вже інформовано, ще в лютому ц. р. виступив з протестом проти переслідувань Василя Овсієнка, згодом засудженого на 3 роки у концтаборах. Друкуємо поширене у самвидаві звернення Михайла Мельника:

„До редакції газет „Радянська Україна" та Молодь України"
(Копію надіслано на ім'я Голови Ради Міністрів УРСР Ляшко, О.П.)

Турбую Вас ось з якого приводу: в с. Леніно Радомишльського р-ну Житомирської области проживає молодий інтелігент Овсієнко Василь Васильович, який після чотири-річного ув'язнення за статтею 62 КК УРСР перебуває під адміністративним наглядом. І ось нещодавно, на В. Овсієнка заведено судову справу де його звинувачують у чиненні опору органам міліції, що карається терміном ув'язнення до 5 років.

Прошу редакцію газети не обійти увагою цю судову справу. Прошу також звернути увагу на те, що в „операції", під час якої Овсієнко нібито чинив опір офіцеру міліції Славінському, брала участь на боці міліції (і фактично керувала цією „операцією") якась особа в цивільному — „людина в чорному".

Присутність на суді чи втручання в цю справу якимсь іншим способом такого авторитетного представника громадськости, як, скажімо, кореспондента Вашої газети сприятиме об'єктивному розгляду справи та справедливому винесенню вироку судом.

Складність цієї судової справи полягає в тому, що нібито В. Овсієнко чинив опір офіцеру міліції, коли вони були без свідків. В такому випадку буває в однаковій мірі важко доводити свою правоту і позивачеві і підсудному. Та так, як в даному випадку позивачем є поважна в суспільстві і впливова в районі людина, а підслідчим — одіозна піднаглядна особа із офіційно сумнівними ідеологічно-політичними даними, то це може не тільки в якійсь мірі вплинути на розгляд цієї судової справи, а й виявитись несправедливо-фатальним для Овсієнка. Адже не може не турбувати той факт, що на Україні практично кожна людина, яка відбула покарання за ст. 62, ч. І КК УРСР через дуже короткий термін (1-3 роки) має або еміґрувати, або знову опинитись в тюрмі. А так як раз-по-раз нові громадяни судяться за ст. 62 КК УРСР то самі знаєте, що не суперечить нашим уявленням про людину і соціялістичне суспільство, — їх цінності, властивості, мету та ідеали.

Вищеподаний лист я написав напередодні суду над Овсієнком, щоб надіслати його Вам. Але утримався з

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тріюмфальна подорож Папи

Дев'ятьденні відвідини Папи Івана Павла II його батьківщини, Польщі, які пройшли в атмосфері неприхованого ентузіязму мільйонових мас вірних, які дослівно облягали кожне місце перебування цього першого в історії Вселенської Церкви слов'янського Папи, можна сміло назвати однією з найбільш знаменних подій сучасних днів.

Безпрецедентним є факт, що Папа Іван Павло II — це перший провідний муж, що прибув із вільного світу, який ясно і відважно заговорив про конечність пошанування прав людини на території країни, яка вже 35 років перебуває під комуністичним правлінням і яка входить у сферу безпосередніх впливів Москви. Не зважав Папа на „дипломатичні куртуазії", коли він заявив комуністичним лідерам Польщі, а посередньо й іншим червоним верховодам, включно з кремлівськими, що будь-яке покращання відносин поміж Католицькою Церквою і державою чи поліпшення відносин поміж Заходом і Сходом зумовлене пошануванням національних і людських прав.

Очевидно, що будучи духовним провідником Вселенської Церкви та відвідуючи свою власну батьківщину і висловлюючи при тому велику гордість із своєї приналежности до польської нації, Папа міг дозволити собі на такі промовисті заяви, фактично не наражуючи себе, ні своїх земляків на небезпеку. Можливо тільки деякі ватиканські кола були затурбовані словами Папи і його викликом всім комуністичним режимам, з якими від років Ватикан старається встановити основи спілкування. Все таки слід подивляти Папу Івана Павла II за те, що він не обмежився до критики польського комуністичного режиму, — на що він, як поляк і Папа має повне право, — але й ще гостріше засудив потоптання прав людини, зокрема свободи релігії, в Совєтському Союзі та в інших його сателітах, вичислюючи при тому вірних різних віроісповідань всіх народів Східньої і Центральної Европи, в тому й українців.

Більш того, як слушно підкреслюють західні коментатори, своїми заявами в Польщі Папа пригадав західнім провідникам, що дійсність у країнах за „залізною заслоною" вимагає від них не голослівности про порушення основних прав людини, але конкретних заходів для негайного здійснення цих прав. У цьому відношенні Папа, як голова Вселенської Церкви, дав до зрозуміння і Сходові і Заходові, що він і Церква не задумують приглядатись бездільно до всіляких пертрактацій щодо „покращання відносин", часто-густо коштом основних прав людини. Наголосивши кількакратно обов'язок Церкви цікавитись теж світськими справами, Папа дав Церкві дещо новий, але правильний вимір.

Не применшуючи заяв Папи, зокрема його постійне наголошування прав людини і свободу віроісповідання для всіх вірних під комуністичними режимами, треба з жалем ствердити, що Папа публічно не зайняв становища до справи католиків українців у Польщі, яких положення не багато краще від їхніх братів в „країні рад". Треба сподіватись, що Папа, який добре обзнайомлений з невідрадним становищем українців у Польщі — і то не тільки у релігійному відношенні — можливо заторкнув це питання у приватних розмовах з кардиналом Стефаном Вишинським та з польськими єпископами. Не хочеться вірити, щоб Папа, в обличчі його заяв, толерував теперішнє відношення польського уряду і церковної ієрархії до українського католицького населення тієї країни.

Натомість хочеться вірити, що Папа Іван Павло II продовжуватиме так вимовно ним започатковану діяльність в обороні всіх вірних Вселенської Церкви, вірних всіх обрядів, в тому й українців, які, за словами Патріярха Йосифа, „пролили ріки крови" за віру в Христа. Хочеться вірити, що він, цей „слов'янський Папа", як він сам себе назвав, виступатиме дальше „перед Европою, перед світом в обороні тих часто забутих націй і народів", в обороні вірних всіх віроісповідань.

Степан Женецький

ТУРЕЧЧИНА ЙДЕ НА СПІВПРАЦЮ З АРАБАМИ

Як повідомляє світова преса, Туреччина, що є членом Північно Атлантійського Союзу (НАТО) і досі підтримувала всі його розпорядження, в останньому часі змінила свою політику на Близькому Сході і схиляється до позиції на тому терені, що її займають радикальні арабські держави.

Ознакою зміни політики Туреччини на Близькому Сході є те, що вона виступила з організації Центрального Пакту (СЕНТО) і зажадала формального розв'язання. Це рішення зробила вона після того, як 16-го березня з того військового об'єднання держав, ціллю якого була оборона Центральної Малої Азії, виступили Іран і Пакістан. Таким чином цей центрально-азійський оборонний союз, що був звернений проти агресії Москви на цьому терені, до якого входила також Англія (Америка не була повним його членом, а мала тільки статус обсерватора), перестав існувати. Головна квартира СЕНТО, що находиться в столиці Туреччини, Анкарі, тепер у стадії ліквідації.

Зміну своєї політики відносно Центральної Азії і Близького Сходу, Туреччина тлумачить тим, що в наслідок великих змін, які в останньому часі там зайшли, а головно зріст радикалізму й політики невтральности в арабському світі, вона не може сповняти ролі оборонця інтересів Заходу в цій частині світу. Турки щораз більше переконуються, що в їхньому національному інтересі є встановити близькі зв'язки з арабськими радикальними країнами.

Рівночасно Туреччина поробила рішучі заходи для поборювання великої економічної кризи, що там витворилася із-за відмови міжнародного банку надати позичку для неї. В половині березня турецький уряд зарядив сувору ощадність для рятування своєї економіки. За цією програмою підвищено ціни на старі нафтові продукти на 100 відсотків, зменшено державні видатки, запроваджено контролю заробітків, зреформовано податки та різними способами заохочується населення до ощадностей, а індустрію до збільшення експорту турецьких продуктів.

Одначе Туреччина, виступаючи із СЕНТО, не зриває зв'язків із Заходом, у противагу поступованням Ірану (після революції) і Пакістану. Вона далі залишається членом НАТО і прем'єр Туреччини, Булент Ечевіт, ясно заявив, що немає мови про виступлення Туреччини з цього західньоевропейського оборонного союзу.

Проте, коли йдеться про політику відносно Середнього Сходу, то Туреччина бажає мати вільну руку. Ліквідація СЕНТО означає кінець неприємностей, що їх мала Туреччина через нього з арабським радикальним світом.

Наближення Туреччини до арабського світу мотивоване в основному економічними причинами. Більшість нафти Туреччина купує із сусідніх Іраку і Лівії. Обидві ці арабські країни погодились доставляти нафту для Туреччини на корисних кредитових умовах і також у формі обміну за турецькі продукти.

Лібія зобов'язалася давати Туреччині позику 250-300 мільйонів долярів річно і зорганізувати для неї міжарабський фонд допомоги.

В додатку до нафти і позичок, Лібія і Ірак пропонують Туреччині великі торговельні можливості — спроваджувати до себе на заробітки турецьких робітників, спільні індустріяльні підприємства і технічну співпрацю.

Коли взяти до уваги труднощі, що їх має Туреччина в одержуванні дуже потрібної для неї фінансової допомоги із Заходу, як рівнож її неполадки із Европейською Економічною Спільнотою (ограничення її текстильного експорту та виїзду турецьких сезонових робітників на заробітки до західньоевропейських країн), то стає ясно, що Туреччина радо йде на співпрацю з арабськими радикальними країнами, які йдуть на зустріч її потребам.

Турецький уряд уважає співпрацю з арабським радикальним світом, як дуже потрібну і корисну для своєї країни. З тієї причини Туреччина робить перші вихиляси в сторону цих арабських країн, щоб приподобатися їм і приспішити одержання допомоги від них.

Типічним прикладом такого приподоблювання арабам є відмова турецького уряду від европейського телевізійного конкурсу, який мав відбутися в Єрусалимі при кінці березня біжучого року.

З тієї нагоди Туреччина видала заяву, що вона не погоджується з окупацією Ізраїлем арабських земель, включно з Єрусалимом, та підтримує права палестинців на встановлення їхньої окремої самостійної палестинської держави.

Юл. Мовчан

УКРАЇНСЬКІ КОМУНІСТИ — ХОЛУЇ МОСКВИ

(4)

Про яке „захоплення партії з середини" могла бути мова, коли Україна була окупована московськими військами? Якби Скрипникові, Затонському, Любченкові та іншим „правдивим інтернаціоналістам" справді йшлося про всебічне визволення свого народу, то вони ту мету могли б здійснити шляхом боротьби в лавах борців за українську незалежну державу під прапорами Української Народної Республіки. Але ж ні! Вони, навпаки, були ворогами української самостійности, і тому вже хоча б з цієї причини їх не можна ставити на рівні з іншими нашими діячами, які хоча також не раз шукали підтримки з боку чужих сил, але робили це не за рахунок відмовлення від права на незалежність українського народу. Цей самий дуже важливий і принциповий момент також цілком відрізняє „наших" комуністів від комуністів будь-якої іншої нації. Бо в той час, коли, наприклад, китайські, в'єтнамські, албанські, сербські, французькі чи будь-які інші комуністи також мріють (бодай, мріють!) про побудову комуністичного „раю" на землі, то проте незалежно від цього, на першому місці вони ставлять інтереси свого власного народу (клясичні два випадки — югославсько-совєтський та совєтсько-китайський конфлікти). Тому ми є свідками цікавого й нібито парадоксального явища: хоч у багатьох країнах комуністичні (бодай за назвою, бо в існування дійсного комуністичного „раю" тепер вже ніхто не вірить) існують вже десятки років, проте покищо ми ніде не чули, щоб принаймні якийсь один головач одного з тих урядів висловив бажання приєднати свою країну до СССР, який в інтерпретації московських большевиків є нібито прообразом „майбутнього комуністичного суспільства", „атєчеством міравово пролєтаріата" Нема таких!

На жаль, вийнятком в цьому питанні є „наші" українські комуністи, які, протилежно до комуністів інших народів, завжди на першому місці ставлять не інтереси своєї батьківщини і свого народу, але, навпаки, інтереси запеклого історичного ворога України — російської імперії. Мабуть, одним з найбільш характерних і в той же час ганебних фактів такого рабського вислужництва „наших" комуністів є „випадок" з Лукою Паламарчуком. Цей „тоже" українець впродовж багатьох років (після смерти Д. Мануїльського) офіційно титулувався „міністром закордонних справ Української ССР". Як відомо, це з дозволу сказати, міністерство, появилося як наслідок однієї з вимушених уступок Москви Україні в результаті загрозливого становища російської імперії під час Другої світової війни. Згідно з поправкою до конституції СССР із 1944 року, Українська ССР отримала була право не тільки мати своє власне міністерство закордонних справ, але також нав'язувати дипломатичні зв'язки з усіма іншими державами світу. Що ця поправка залишиться лише „паперовою конституційною поправкою", то це кожному відомо. Але для нормальної людини, яка в своїй „душі" чи серці має бодай якесь мінімальне почуття національного „я", зовсім незрозуміло, як можна пояснити факт, що ніхто інший, як саме Лука Паламарчук, будучи не тільки українцем, але також формально займаючи офіційний пост міністра закордонних справ Української ССР, пробував переконати своїх співгромадян та земляків, що Українська ССР не потребує жадних дипломатичних зв'язків з іншими державами? Та ж це є нічий інший, як передусім його обов'язок подбати про те, щоб згідно з вищезгаданою поправкою до конституції, Україна нав'язала дипломатичні зв'язки з іншими державами. (Чи довго всидів би Паламарчук на посаді міністра, якщо б він дійсно спробував нав'язати такі стосунки — це інша справа). Як доречно завважив український публіцист Роман Рахманний, це дійсно „єдиний випадок у світі, коли міністер закордонних справ 45-мільйонової держави з великим індустріяльним та хліборобським потенціялом відмовився від посольств у інших країнах" („Українське Життя", ч. 443).

З вищенаведеного прикладу ще раз кожен може переконатися, що в той час, коли для будь-якого неукраїнського комуніста питання незалежности своєї батьківщини — байдуже до того, якою вона є — комуністична чи якась інша, є питання дискусійним — в той час для такого „презренного" малороса, як Паламарчук, навпаки, дискусійним є питання залежности України від Росії! Тому то за всю історію існування українського комунізму ще не було жадного випадку, щоб бодай один якийсь високий український комуністичний ватажок відверто виступив з вимогою унезалежнення України від Росії. І то навіть не зважаючи на факт, що конституція СССР формально дає право на такого роду виступ чи вимогу. І то навіть тоді, коли — як це було у випадках Затонського, Чубаря, Любченка, Сухомлина, Хвилі, Порайка і безлічі інших, московської кулі в лоб також і їм не вдалося б оминути. З цього видно, що навіть комуністичні провідники такої маленької Албанії (не говорячи вже про сербів, румунів, поляків), як державники і політики, куди вище стоять від усіх комуністів, що ще називають себе українцями-комуністами.

З усього цього мимоволі напрошується висновок, що або українські комуністи ще настільки національно й державно малосвідомі, що в їхніх головах ще й досі не вміщується поняття про право і потребу українського народу на державно-національну незалежність, або, навпаки, ми маємо справу не з комуністами в ідейному розумінні цього слова (чи така ідея здійснима — це інше питання), а з запроданцями російського імперіялізму, які лише маскуються плащиком комунізму. Правдоподібно, правдивим може бути і те і друге...

[Кінець]

ГОЛОС ЧИТАЧА

БАБА НЕ ТАК СКАЗАЛА...

У своєму фейлетоні „Мейор з Коломиї" („Свобода", 2-го червня) допустився пан Ікер малої літературної неточности. Сказано там: ... „і Богові свічка і чортові огарок — як сказала баба зі співомовок Степана Рудницького".

Говорячи про неточність, не маю на думці Степана Рудницького, бо це напевно ніщо інше як ляпсус або друкарський чортик, на якого завше можна звалити вину. Йдеться тут про те, що баба зі співомовок Руданського нічого подібного не сказала. Накупила вона нових свічок (не огарків), поліпила їх перед іконами, а коли ще дві осталися, поставила одну перед святим Микитою, а другу перед чортом, якого праведний Микита молотив. Людям баба пояснила що... „Ніхто того не відає, де по смерті буде... Чи у небі чи у пеклі скажуть вікувати — треба всюди, добрі люди, приятелів мати".

Треба бути обережним, бо якщо баба зі співомовок жила б сьогодні, могла б вона ще чого доброго образитися на автора фейлетону за неправильну цитату.

Зенон Івасиків

З НАШИХ БУДНІВ

„КАПІТАЛІСТ"

Два тижні тому я мав велику честь і не меншу приємність промовляти на многолюдному ювілейному святі в пошану інж. Романа Раковського в Народному Домі в Ню Йорку і так щиросердечно перевиконував норму, що забув присвятити кілька теплих слів собі самому, — як то звичайно водиться при таких оказіях. Щоб надолужити цей промах, так сказати б, я дозволю собі додати до вищесказаного ще один короткий спомин з моїх особистих контактів з Шановним Ювілятом.

Це сталося чи не на початку 1961 року, коли то інж. Р. Раковський, добре мені знайомий ще з табору „Орлик" в Бертесгадені, зустрівши мене на сходах книгарні „Арка", спитав діловим тоном:

— Гей, сусіде, а ви чому ще досі не вписалися в члени нашої Кредитівки?

— Та не маю з чим так дуже розганятися, пане інженере, — кажу. — Покищо слабо заробляю вічним пером...

— Приносьте те, що маєте. Не тримайте грошей в матраці!

І справді через тиждень чи два я заніс свої „капітали" до Кредитівки „Самопоміч", де й отримав першу в своєму житті щадничу книжечку ч. 2195. З того часу кожного разу, коли зустрів пана інженера Раковського чи то на якійсь імпрезі, чи просто на вулиці, я мав з ним одну й ту саму тему до розмови:

— Пане інженере, як там мої гроші?

— Все в порядку, лежать безпечні, як в банку, — запевняв мене п. інженер.

— А дивіденда росте?

— Як на дріжджах!

Коли мені вперше приписали дивіденду — 5 долярів і 18 центів, то це викликало на політичному перелазі „Лиса Микити" справжню сенсацію! Мій покійний друг, Микола Васильович Понеділок, назвав тоді мене майже акулою з Волл стріту.

— Подивіться, — сказав, — на цього капіталіста: гроші лопатою згрібає!

Але на цьому не кінець! Під враженням приписання мені першої дивіденди, я написав фейлетон до „Нашого Світу", а тодішній його редактор, мгр Роман Ільницький, виплатив мені теплою рукою 15 талярів гонорару!.. На жаль, дуже скоро після того він зрезигнував зі свого редакторського посту, і вдруге така дурничка вже мені не притрапилась.

Ікер

Володимир Янів

РІК ПРАЦІ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

(СИНТЕТИЧНИЙ ОГЛЯД)

(4)

Цінне у працях цього семінара є те, що за стараннями декана проф. Кордюка прелегентів запрошується також поляків, і в цей спосіб семінар продовжує намагання ректорату пожвавити співпрацю сусідніх народів моттом: через пізнання до розуміння, через розуміння до порозуміння й співпраці, при чому передумовою успіху девізи мусить бути взаємна пошана, яка виростає на грунті конкретних фактів, а УВУ, як найстарший екзильний університет, має до цього природні дані, щоб у світі привикли поважати наші інтелектуальні надбання, як уже шанують динаміку української еміграції у нашому суспільно-економічному житті.

До речі, позицію УВУ в міжнародному світі найкраще відбивають інформації у світових довідниках, зокрема в англомовному довіднику „World of learning", де поміщені від семи років повні списки наших активних професорів; у німецькому світовому довідникові із німецько-англійським текстом („Internationales universitäts handbuch World Guide of Universitas") в урядовому баварському довіднику про установи у Баварії, у „Вадемекум" німецьких навчальних та дослідних установ в інформаторі Східньо-европейського Інституту у Мюнхені, присвяченому сходознавчим дослідним центрам. На цій підставі вміщена про УВУ довідка в німецькій Енциклопедії Брокгавза, до речі, єдина інформація про українську установу.

Новий статус УВУ дає змогу старатися про прийняття до постійної конференції німецьких ректорів, а також до світового об'єднання університетів на світовому з'їзді якого ми, зрештою, були вже раз заступлені проф. д-ром Леонідом Рудницьким. Щоправда, ми не робили спеціяльних заходів про прийняття, бо за браком фінансових засобів, як також і кваліфікованих заступників, які могли б УВУ в потребі кожної хвилини репрезентувати, відпадала практична можливість постійної співпраці, а ми не хотіли ограничуватися до самої тільки репрезентації.

Після цього ствердження переходимо до мінусових позицій загального підрахунку діяльности. Постійний брак фондів є найбільшою перешкодою у ширшім розгорненні діяльности і здійснення плянів. Частково це пов'язане із загальною ситуацією еміграційних груп у Німеччині і погіршенням фінансової ситуації в останні два роки у світі і також у Федеральній Німецькій Республіці. У висліді цих двох факторів урядові дотації від федерального і баварського урядів залишаються від десяти років на цьому самому рівні, тоді як ціни в цей час подвоїлися, а наша діяльність зросла чи не на 100 відсотків. Але, на жаль, також мало що вийшло із наших плянів, згідно з якими наші фундації у ЗСА й Канаді мали створити сталий мільйоновий фонд, не зважаючи на те, що ці фундації мають визнаний статус неприбуткових організацій із правом на податкові звільнення для жертводавців.

Через недоліки у мобілізації фондів УВУ і надалі не має запевненого річного бюджету і базується на постійних принагідних збіркових акціях, які вимагають багато часу й труду, чим постійно відтягають керівництво УВУ від основних завдань. Тому завданням наших Делегатур і самих таки фундацій на найближчий час це знайти охочих людей, які могли б здинамізувати активність і зняти із Ректорату додаткову працю. Ця вада лучиться тісно із іншою: чимало алюмнів УВУ, а то й професорів, виїхавши із Мюнхену втрачають зв'язок, а деякі навіть соромливо промовчують своє академічне походження, не зважаючи на те, що дипломам із УВУ нерідко завдячують вони не тільки академічні титули, але й свою позицію в нашій суспільності і навіть у чужих академічних середовищах. Цей факт подвійно болючий, бо він не тільки шкодить самому нашому університетові утечею якраз тих, що повинні з природи речі найбільше підтримувати УВУ, але й свідчить про нашу велику національну хибу: брак віри у власні сили, або може почуття меншевартости, коли чужі установи ставиться вище від своїх власних, на зважаючи на виборену важкою працею об'єктивну позицію у компетентній опінії. Підкреслюючи в різних „гу-іс-гу" та університетських довідниках свою приналежність до єдиної університетської родини УВУ могло б тільки спричинитися до скріплення престижу УВУ, зокрема якщо взяти до уваги, що наші алюмни діють на основі наших таки дипломів, в яких 30 університетах. З цього погляду треба буде зробити докладне зіставлення не тільки докторів УВУ, але й місця їхнього теперішнього академічного затруднення. Це виявить справжню позицію УВУ в міжнародному світі. Цього до тепер не було зроблено.

Я не хотів би на цім закінчити висновки, тим більше, що є й справжні патріоти УВУ, які своїм титулом гордяться, і сьогодні чи не у кожнім більшім місті нашої діяспори є алюмни, які, почуваючися членом, що так скажу, родинного гурту УВУ і готові активно допомагати при всіх наших ділових поїздках, жертвуючи свій час, гроші, енергію чи професійні і родинні обов'язки.

До цього спричинюється та тепла атмосфера, яку ми намагаємося створити в часі наших семестрів чи курсів, де наголос кладеться на товариськість і дружбу. З того погляду таку важливо ролю відіграють і наші зустрічі із громадянством, як напр. інавгурація літнього семестру, яка згромадила 1978 року не тільки рекордове число присутніх, але на якій могли ми привітати найвидатніших достойників нашого церковного, політичного та суспільно-громадського життя. Молебень перед інавгураційною академією служили соборно в екуменічному дусі обидва Владики — Архиєпископ Орест та Владика-Екзарх у Німеччині єпископ Плятон. Цю атмосферу тепла й родинного настрою поглиблює ще „день Володимирів" в УВУ (яких є 5 в керівних органах УВУ і в професорськім Зборі). Можна ще згадати традиційні гостини, влаштовувані новими докторами зараз після промоції, а також спільні недільні екскурсії в альпійські околиці.

Також серед жертводавців стрічаються іноді люди, які зворушують, як ось наприклад 84-літній жертводавець, який на склоні свого життя жертвував для УВУ 1,000 дол. заощаджених працею своїми руками дрібних ощадностей. У листі до УВУ він написав: „Перед відходом з цього світу хочу висловити скромним датком пошану і признання за труди й працю". А в підсумку листа: „Уважаю, що як нам — учасникам Визвольних Змагань 1917-21 років — не судилося вибороти збройно і закріпити самостійної держави, то цей обов'язок перебрали наукові інституції, а ми повинні фінансово їх підтримати". Скільки змісту у цих словах, скільки любови великого патріота! І коли у нас часто дискутується чергу завдань, вносячи непотрібно зайву ієрархію поодиноких установ (яку зможе об'єктивно дати тільки історія), тоді жертводавець дуже розумно розв'язує питання, жертвуючи однакову суму і на УВУ і на Гарвардську фундацію. Тисячу подібних жертводавців — і доля УВУ була б на десятиліття розв'язана, а наш престиж — УВУ і української спільноти — серед чужинців ще більше зріс би.

Варто додати, що згаданий жертводавець, який просив не подавати його прізвища, прочитавши в пресі вістку про потвердження УВУ в його правах, негайно прислав других 1,000 дол., добачуючи зовсім вірно у факті рішення баварського парляменту велике признання за довершену працю серед найважчих умов.

Візмім інші праклади. Для утримання тяглости наших Літніх курсів, які не дають дипломів, але знання, від двох років співпрацює наш місцевий Владика Преосв. Апост. Екзарх Кир Плятон, даючи поважні дотації на стипендії для незаможних студентів, і доповнюючи в цей спосіб активну підтримку УВУ, яку дає Комісія Допомоги Українському Студентству (централльна з Франції і з терену Великої Британії). А крім цього, пані з Об'єднання Українських Жінок, улаштувавши закінчення шкільного року мюнхенської суботньої школи, віддали прибутки з буфету на оплату коштів нашої традиційної річної прогульки в альпійські околиці для учасників Високошкільного Курсу Українознавства у свідомості, що ніщо краще не сполучує нас у спільноту як спільні переживання, які іноді залишаються в спогаді на ціле життя.

На перший погляд — це, може, й дрібні факти, але вони зворушують, як вияв загальної солідарности, яка додає сил до перемагання найважчих ситуацій, що випливають із

(Закінчення на стор. 4)

Вступайте в члени Українського Народного Союзу!

В. Повзанюка втретє обрано головою 6-го Відділу ООЧСУ в Філядельфії

Філядельфія, Па. (с.г.). — Тут в суботу, 10-го березня ц.р., відбулись в „Домі Української Молоді" 31-ші з черги Річні загальні збори 6-го Відділу ООЧСУ, під час яких втретє переобрано Володимира Повзанюка головою.

Збори відкрив голова Відділу Володимир Повзанюк, привітавши членів і представників суспільно громадських установ — організацій. Молитву провів друг Андрій Міджак, а відтак хвилиною мовчанки вшановано світлу пам'ять померлих членів. Зборами проводила Президія у такому складі: Степан Гавриш — голова, інж. Мирон Ганушевський — заступник і Богдан Казанівський — секретар. Подякувавши в імені президії за вибір, Степан Гавриш зарядив згідно порядку нарад вибір Номінаційної комісії, до якої обрано: д-р Івана Скальчука, Михайла Ковальчина, Степана Волянюка, Богдана Казанівського, Івана Книгницького і Дмитра Рущака. До Верифікаційної комісії обрано: Івана Криха, Михайла Майчука та Андрія Міджака.

Загальні Збори 6-го Відділу ООЧСУ привітали: Іван Крих — від Української Народної Помочі, Мирон Баранецький — від Метрополітарного Філядельфійського Відділу УККА, Микола Бачара — від Осередку СУМА і Дому Української Молоді, Іван Дубіль — Наша Українська Школа, Іван Яворський — ТУСМ, п-і Ярослава Куліш — від ОЖ ООЧСУ, інж. Мирон Ганушевський — від Головного Товариства „Бойківщина". Привітавши зібраних представник Головної Управи ООЧСУ Михайло Ковальчин, висловив признання уступаючій Управі за жертвенну і наполегливу працю, а при тому закликав присутніх до дальшої ідейної праці для добра установи, а тим самим і добра УВФронту. Він також вітав зібраних від Головної Управи бувших Вояків УПА.

Звітуючи про діяльність Відділу, голова Володимир Повзанюк, ствердив, що у звітовому часі 6-ий Відділ ООЧСУ провів многогранну працю на різних відтинках організаційного та громадського сектора. Кожного місяця відбувалися засідання Управи, а також ширші сходини членства. В рамках товарисько-розвагової діяльности, Відділ влаштував Свячене, пікнік, Просфору. Багато праці і часу присвячено на відбуття Ювілейного бенкету з нагоди 30-річчя 6-го Відділу, що відбувся 3-го грудня м.р. До поважних успіхів, за словами голови, слід врахувати це, що по довгій наполегливій праці кількох членів, при Відділі відкрило власну книгарню, яку віддано до диспозиції всього громадянства. В книгарні ООЧСУ можна знайти книжки й літературу різної тематики. Тут він висловив подяку двом молодим членам, а саме Іванові Яворському і інж. Михайлові Кулиничові за допомогу влаштування книгарні, а відтак за довгі години безплатної тут праці. Голова теж поінформував про активність членів 6-го Відділу ООЧСУ у багатьох інших суспільно-громадських установах, зокрема СКВУ, УККА і ЗУАДК-у. Він згадав і про це, що поважний відсоток фонду УККА зібрали члени ООЧСУ. Рівнож він подав до відома, що за стараннями Відділу діє радіопрограма УВФронту, якою вміло керує д-р Богдан Сілецький. Внутрі організації, — звітував дальше голова, — була дружня гармонійність під кожним оглядом, якому завдячується успіх у всіх ділянках. Уступаючий голова висловив щиру подяку всім членам Управи, Контрольної комісії і Товариського суду за гарну співпрацю. На пропозицію Богдана Казанівського прийнято в члени Відділу інж. Івана Смолія.

З черги звітували: секретар Михайло Майчук, звітуючи про активність членства, сказав, що Відділ нараховує сьогодні 97 членів, які беруть участь в праці Відділу. Касир мгр Василь Колінко звітував про фінансові справй Відділу, і заподав, що сальдо каси виносить 2,175.10 долярів. Про фінансову господарку Дому Української Молоді склав звіт Андрій Міджак, який заподав, що по всіх виплатах різних рахунків сальдо каси виносить 6,351.45 долярів. За книгарню звітував Іван Яворський і згідно його інформацій в короткому часі урухомлення книгарні, продано книжок на суму 2,055.00 долярів. Останнім склав звіт голова Комітету Фонду Оборони України Микола Бачара, який сказав, що вже зібрано понад 31,000.00 долярів, але збірку переводиться дальше. За Контрольну комісію звітував її голова д-р Іван Скальчук, який поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі з подякою за жертвенну працю. За Товариський суд склав звіт д-р Микола Войтович.

У запитах і дискусії члени Відділу заторкнули багато конструктивних ділянок праці Відділу. Після уділення абсолюторії уступаючій Управі, голова Номінаційної комісії Михайло Ковальчин запропонував такі особи до Управи 6 Відділу ООЧСУ на діловий 1979 рік: Володимир Повзанюк — голова, Михайло Ковальчин і Степан Волянюк — заступники, Михайло Майчук і Ігор Кушнір — секретарі, Андрій Кушнір — касир, Петро Ткач — організаційний референт, Іван Книгницький — імпрезовий референт, Богдан Казанівський — пресовий референт, Микола Бесага — господарчий референт, члени Управи — Володимир Ткач, П. Длябога, І. Бабяк, Т. Дацик, М. Ільницький, С. Гавриш, О. Борецький, В. Ганкевич, Д. Зазуляк, Д. Рущак, М. Кулинич і І. Яворський; Контрольна комісія: д-р Іван Скальчук, мгр Василь Колінко, інж. Іван Крих, д-р Богдан Сілецький і Мирослав Солтис; Товариський суд: д-р Олександер Білик, д-р Микола Войтович, д-р Ярослав Бернадин, інж. Мирон Ганушевський та д-р Евген Новосад. До Управи Дому Молоді обрано Миколу Бесагу, Степана Волянюка, Івана Книгницького і Петра Ткача.

Переобраний голова Володимир Повзанюк подякувавши в імені обраної Управи, закликав усіх до дальшої дружньої співпраці.

Відспіванням „Не пора, не пора" закінчено ці успішні Річні Загальні Збори.

О. Ільницький — новий викладач на Славістичному відділі Манітобського університету

Вінніпег. — Славістичний відділ при Манітобському університеті затруднив з днем 1 липня 1979 р. Олега С. Ільницького, докторанта Гарвардського університету, на позицію лектора української мови й літератури.

О. Ільницький народився 2-го лютого 1949 року. Ступінь бакалявра (В. А.) здобув на Міському Нюйоркському університеті (1971), спеціялізуючись в англійській літературі, ступінь магістра (М. А.) на Гарвардському університеті (1975) з російської мови й літератури. В 1978 році склав загальний докторський іспит і працює над дисертацією в ділянці української літератури на тему „Український футуризм: 1914-1930" на тому ж університеті. Дорадником його праці є д-р Г. Грабович. У минулому академічному році і в літніх сесіях викладав курс української мови на Гарварді.

В 1973-75 рр. був членом редакційної колеґії, а в 1973—74 головним редактором українського гарвардського журналу „Рецензія". Від 1978 р. він є членом редакційної колеґії „Журналу Вищих Українознавчих Студій" (КІУС) на Торонтському університеті.

О. Ільницький є автором кількох статтей і рецензій та здобув кілька гарвардських та державних стипендій та нагород для своїх дослідів.

В 1979-80 академічному році він викладатиме на Манітобському університеті наступні предмети: 52.125 (Середній курс української мови), 52.251 (Українська мітологія), 52.252 (Українські звичаї та обряди), 52.363 (Український роман) та курс 52.459 (Модернізм в українській літературі).

Олега Ільницького прийнято на місце проф. В. Ніньовського, який у цьому році відійшов на емеритуру.

Створено Комітет Вечерниць „Червоної Калини"

Ню Йорк (Х. Н.). — Дня 23-го травня ц. р. представники трьох організацій: Кооперативи „Червона Калина", пластового Загону „Червона Калина" і Координаційного Комітету Українсько - американських Комбатантських Організацій на своїх сходинах обрали Комітет Вечорниць „Червоної Калини", який очолив представник Загону Ч. К. пл. сен. Стефан Рудик, член молодшого сеніорського Куреня Ч. К.

Заступниками є адв. В. Стек й Х. Навроцька; фінансовий референт — О. Винник; члени — Й. Вишневецький, Р. Данилюк, С. Шепарович, Е. Брожина, І. Декайло. Дебютантками займатиметься Іванна Ганкевич.

Вечорниці Червоної Калини відбудуться дня 16 лютого 1980 р. Комітет сподівається, що інші організації здержаться на цю дату зі своїми імпрезами, щоби традиційні Вечорниці Червоної Калини відбулися при найбільшій участі громадянства, зокрема молоді.

Нікараґський уряд розпорядив евакуацію американців

Манаґуа, Нікараґуа. — З офіційних джерел подають, що з уваги на це, що на вулицях цієї столиці йдуть затяжні бої поміж ґвардистами,тобто урядовими військами і наступаючими повстанцями скрайньо-лівого Сандиністичного Національного Визвольного Фронту, нікараґський уряд, що його очолює президент Анастазіо Сомоза Дебайлє, у вівторок, 12-го червня розпорядив поспішну евакуацію великого числа американців з огляду на зростаючу для них небезпеку.

З урядових джерел подають, що це тільки „перша фаза" евакуації, на їхній бо евакуаційній листі є принаймні 100 американців, які повинні в якнайшвидшому часі залишити цю країну. Передбачають, що у відступі кількох днів наступить черга евакуації для інших американців.

Евакуйованих на летовище, яке знаходиться на північний захід від Манаґуи, супроводили американські вояки в повному узброєнні. Понад містом, де проходить боротьба поміж партизанськими відділами і частинами урядових військ, взносяться дими від пожеж, а також підпалено будівлю, де знаходилися приміщення головної опозиційної газети „Ля Пренса".

Головою Округи УНС...

(Закінчення зі стор. 1)

нізаційної праці В. Гетманський приписує незадовільному економічному станові, що існує під цю пору в Америці, але вірить, що все зміниться на краще.

Після звітів членів Управи, голова Президії д-р І. Дідюк попросив до слова головного організатора В. Оріховського, який подав загальний огляд теперішнього стану УНСоюзу. Найбільше уваги він присвятив організаційній ділянці. При цьому заохочував присутніх до кращої праці та дораджував, щоб Округа влаштувала імпрезу і нею гідно відмітила 85-ліття УНСоюзу, а також, щоб при цій нагоді вшанувати заслужених союзовців Округи. Він також склав признання та подяку тим секретарям, які своєю працею допомогли Окрузі виконати квоту членів на 61.8 відсотка — Д. Ґалонжка (307) — 18 чл., Анна Ремік (238) — 10 членів, Й. Їрха (224) — 9 членів, В. Гетманський (374) — 6 членів та Марія Беднарчук (178) — 1 член.

На закінчення головний організатор розказав присутнім про перші дні перебування Валентина Мороза в УНСоюзі, заявивши що УНСоюз заопікувався Морозом.

Опісля приступлено до вибору Управи Округи на 1979 р., яку, на внесок Дмитра Мельника переобрано в такому складі: Володимир Гетманський — голова, заступник голови — Василь Міґован, секретар — Дмитро Ґалонжка, касир — Михайло Франківський; Контрольна Комісія: голова — д-р Іван Дідюк і члени — Дмитро Мельник і Анна Ремік. Після виборів відбулася дискусія, у якій забирали голос всі присутні. Порушено ряд справ, таких як, побудова дому для старших, роля Окружного Комітету в організаційній системі УНСоюзу, конвенційні делегати та загально союзові і громадські справи. Збори закінчено молитвою, що її провів о. декан П. Огірко. Відтак за перекускою ще дальше продовжувано дискусію.

КОЛИШНІ ПОЛІТИЧНІ...

(Закінчення зі стор. 1)

відсиланням, бо хотілось вірити, що Радомишльський районний нарсуд Житомирської области без Вас і без мене розбереться у цій справі та винесе справедливе рішення. Проте, зараз, коли 8.2.79 р. суд приговорив Овсієнка до 3-річного ув'язнення, то, навіть, не професіональне ознайомлення із судовим процесом викликає сумнів у об'єктивності ведення судової справи та вироку.

1. Слідчий радомишльської прокуратури Дяченко не розшукав згадувану „особу в цивільному", яка була душею і фактично керівником „операції" в с. Леніно 18.11.78 р., під час якої Овсієнко нібито чинив опір міліціонерові.

2. Із семи свідків обвинувачення четверо — працівники РВВС, ще один свідок — голова сільради. При цьому більшість свідків знайшла і привела в сільраду с. Леніно 18.11.78 р. ота „загадкова людина — інкогніто в цивільному".

3. Єдиний речовий доказ кримінованого Овсієнкові злочину — плащ офіцера міліції Славінського (пред'явлений) слідству через 29 днів після початку слідства.

4. Статура та всі інші фізичні дані Славінського та Овсієнка плюс фахова вправність та вишколеність Славінського — не вкладається в голові, щоб нормальна (а це — так), твереза (безсумнівно) людина із незавидними фізичними даними кидалась на вишколеного здоров'ягу? Я вже не кажу про те, що Овсієнко — інтелігентна людина, яка ніколи не була замішана в хуліганських вчинках та знає із власного досвіду ціну життя, волі і нашу дійсність.

5. Адвокат Мартиш С. М. (Дарницька юридконсультація м. Києва) клопотав про припинення справи Овсієнка за відсутністю складу злочину з боку Овсієнка.

В свій час нас навчали в школі, що інтелігенція — це сіль землі. Дуже можливо, що це стосується лише такої інтелігенції до якої відноситься Котляревський І. П.; може такої думки дотримувався лише Карпенко-Карий. І, звичайно, що Овсієнко — не Котляревський, а цінності та погляди Карпенка-Карого не абсолютно тотожні Вашим. Та все таки віриться, що в сучасному соціялістичному суспільстві України молодий інтелігентний Овсієнко не „без надобності". Віриться! Не без надобності! І вже хоча б тому, що Овсієнко ще зовсім молода людина — син багатодітної селянки-трудівниці та батька-хлібороба, інваліда Вітчизняної війни; врешті-решт, він син нашої школи, піонерії, комсомолу, вузу, народу. 6 років (4 роки ув'язнення і 2 роки піднаглядного становища) вже відібрано від нього 30-річного хлопця... І ще 3 роки! За що?

Ще не пізно не тільки взнати за що, а й врятувати людину.

Цю судову справу вже, мабуть, передано на касацію в Житомирський облсуд. І десь на протязі 2-ох тижнів касаційний суд поставить остаточну крапку у цій судовій справі — у долі Василя.

Ще раз прошу не обійти увагою цю судову справу.

Ще раз звертаю Вашу увагу на те, що суд в Радомишлі 7-8-го лютого ц. р. — ще один доказ того, що на Україні практично кожна людина, яка відбула покарання за ст. 62 КК УРСР приречена або еміґрувати, або знову через короткий проміжок часу опинитись в тюрмі. При цьому слід наголосити, що залишати свою Батьківщину і покладатись на гіркий еміґрантський хліб ці люди не хочуть, і вдаються до цього лише від безвихіддя. Про те, що це так, свідчить багато фактів, в тім числі такий недавній: з особистих стосунків із Надією Світличною я знаю, як вона „хотіла" еміґрувати. І лише безробіття, принизливість піднаглядности, постійна увага з боку органів КДБ та міліції, і, головне, — постійна загроза знову опинитись там (в ув'язненні) звідки не так давно звільнилась та материнська відповідальність і боязнь за двох своїх малолітніх діток (одне вже душевно травмоване) — змусили Світличну піти на цей крайній крок — еміґрувати. А її чоловік відмовився еміґрувати не на ґрунті сімейних незгод, кар'єристичних інтересів, що теж красномовно свідчать про те, як „хочуть" молоді українські інтеліґенти еміґрувати та звідки є, пішли сучасні українські еміґранти і хто цим править.

Таке становище (або еміґрація, або тюрма), між іншим та поруч з іншим, як свідчить досвід історії, черевате небезпечними наслідками для майбутніх поколінь та свідчить про те, що уряд і партійне керівництво УРСР не дбають про найбільше багатство народу — живих, конкретних людей. Я вже не кажу про те, що хоча, як свідчить практика, і XX ст., і розвинуте соціялістичне суспільство на жаль не обходиться без мучеництва та мучеників (мовиться не про муки материнства, творчості, ревнощів, тощо), але вищевказане становище (в тім числі суд над Овсієнком) по суті своїй чомусь нагадує мені отой епізод із „Первомосту" П. Загребельського, коли зранена і перевтомлена молода людина зустрічається із отцями церкви.

Даруйте за турботу. Завжди з увагою

Михайло Мельник

16.2.79 р.

с. Погреби
Броварського району
Київської области".

Тараса Шумиловича знову нагороджено на Американських виставках

Ню Йорк. — Від 18-го - 22-го червня ц. р., тут у Ню Йорку відбудеться конвенція САAA, на яку з'їдуться музики, письменники і артисти малярі цілої Америки, члени цієї організації і покажуть тут свої праці, беручи участь у виставці картин, яка відбудеться від 18-го - 29-го червня ц. р. у Мануфакчурерс Ганове Траст, при 401 Медісон евеню, ріг 47-ої вулиці, години відвідин: від 9-ої — 3-ої від понеділка до п'ятниці.

Тут, в Лінкольн Сентр у Бруно Волтер авдиторії Бібліотеки і музею Розвагового мистецтва при Амстердам евеню і 65-ій вулиці, о год. 2:30 по полудні виступлять також видатні композитори і автори.

На виставці картин можна буде оглянути дві графіки Тараса Шумиловича, який недавно брав участь у виставці на Говернорс Айленд, Н. Й., що відбувалася там від 13-го до 29-го травня, у бібліотеці, виставивши 140 праць, де й отримав 3-тє місце, — жовту стяжку, від „Побережньої Сторожі" — спонзора цієї виставки.

Тараса Шумиловича вже втретє покликано на пост предсідника відділу артистів малярів, під час конвенції САAA.

У Ню Йорку відбувається виставка мистецьких праць Ярослави Кіналь

Ню Йорк, Н. Й. — У суботу, 3-го червня ц. р., тут у приміщенні Українського Інституту Америки, 5-та евеню та 79-та вул. відбулося відкриття виставки образотворчого мистецтва мгр Ярослави Дарії з Островських-Кіналь, на яку прибуло понад 200 осіб, поміж ними багато й неукраїнців.

64 картини — портрети, коляжі, а також портфоліо з численними картинами, які були розвішені на двох поверхах Інституту, викликали поміж глядачами велике зацікавлення, і продано багато картин, прихід з яких мисткиня призначила на українознавчі студії у Гарварді.

Виставку відкрив д-р Мирон Зарицький, член Дирекції Інституту. Опісля інж Остап Балабан, заступник директора Інституту, привітавши мгр Я. Кіналь, розповів про її творчі досягнення та успіхи. Мисткиню від ФКУ вітала мгр Оксана Грабович, подякувавши за її велику жертвенність, а з цим і зрозуміння потреби зросту українознавчих студій у Гарварді.

Виставка буде відкрита до 4-го липня включно.

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що 15-го березня 1979 року, по довгих терпіннях,
відійшов у Вічність
наш Найдорожчий МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

ПАВЛО НІМЧЕНКО

уроджений на Полтавщині, в селі Крибуші,
проживши 70 років.

ПАНАХИДУ служили в п'ятницю, 16-го березня отці: протопресвітер Федір Білецький та протоієрей Юрій Красевич.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 17-го березня 1979 р. з похоронного заведення Б. Музики до собору св. Володимира в Чікаґо, Ілл., а після на цвинтар св. Андрія в Аддісон, Ілл.

Горем прибиті:
дружина — ПАРАСКЕВІЯ
син — АЛЕКСАНДЕР
невістка — ГАНЯ

ПОДЯКА

Висловлюємо цим нашу глибоку подяку всім тим, які причинилися до гідного похорону нашої МАТЕРІ І БАБУНІ

бл. п.

НАДІЇ ЯКІВНИ ІЩУК

яка відійшла у Вічність 9 квітня 1979 р. у Філядельфії, Па.

Найперше щиро дякуємо Всесв. о. митратові Степанові Білякові за похоронні відправи і за щире прощання Покійної під час Заупокійної Літургії. Дякуємо диригентові Петрові Куриленкові за прекрасне сольове відспівання цих похоронних відправ.

Висловлюємо глибоку подяку ВПреосв. Митрополитові Мстиславові за зворушливе слово про нашу Матір під час Панахиди в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку та за Панахиду, яку відправив ВПреосв. Митрополит Мстислав разом із Всеч. Отцями: о. митр. Степаном Біляком, о. Франком Істєчином, о. Іваном Покотилом і о. Михайлом Борисенком.

Складаємо подяку за гарні прощальні промови, виголошені після Панахиди у Філядельфії, а саме: п-і Лідії Дяченко, голові 20-го Відділу СУА ім. О. Теліги; д-р Евгенії Савчук, давній співпрацівниці з Києва з часів Української Державности; д-рові Петрові Стерчові, голові Українського Конґресового Комітету Америки у Філядельфії. Складаємо сердечну подяку тим, які сказали своє прощальне слово під час поминального обіду: п-і Валентині Дзівак-Кузьмич, голові Об'єднання Українських Православних Сестрицтв в Америці і пані-матці Олександрі Сеґейді-Селепині — бувшим учениціям Покійної; Голові СФУЖО п-і Лідії Бурачинській, ред. Ярославові Гайвасові та інж. Константину Церкевичеві — за їх щирі і глибокі змістом слова. Дякуємо усім учасникам похоронних відправ, усім тим, що висловили нам співчуття усно чи письменно і всім тим, що зложили щедрі датки замість квітів на могилу на наукові і громадські цілі. Також дякуємо за надгробні квіти для Покійної і за всі щирі молитви.

Дякуємо заведенню Насевичів за дбайливе проведення похорону.

НАТАЛІЯ ПАЗУНЯК І
МАРІЯ ВАРВАРІВ,
дочки з Родиною

•

Замість квітів на могилу

сл. п. Надії Я. Іщук

зложили на доброчинні і наукові цілі:

Л. Онишкевич, 15 дол. УВАН; К. Церкевич, 50 дол. Науково-Дослідне Т-во Української Термінології (НДТУТ); В. Бак-Бойчук, 5 дол. УВАН; Ю. і М. Сухар, 10 дол. НДТУТ; А. і І. Чорній, 20 дол. УВАН; В. Варварів, 25 дол. НДТУТ; О. Тарнавський, 50 дол. Гарвард; М. і А. Насевич, 10 дол. НДТУТ; С. і В. Пушкар, 10 дол. СФУЖО; Р. Н. Пазуняк, 30 дол. НДТУТ; Ю. Герасик, 10 дол. НДТУТ; М. Субтельний, 10 дол. УВАН; М. Іщук, 10 дол. УВАН; А. Ковальчук, 5 дол. НДТУТ; М. Кінґ, 5 дол. НДТУТ; М. Комановський, 5 дол. НДТУТ; П. Підстригач, 50 дол. УВАН, 50 дол. Гарвард; М. Миськів, 25 дол. УВАН; Н. Н. 5 дол. НТШ; Л. Мазурець, 15 дол. УВАН; І. і А. Чернягівські, 20 дол. УВАН; А. і А. Яцкевич, 10 дол. Гарвард; П. Твердохліб, 20 дол. УВАН; Л. Пахолюк і Л. Симончук по 50 дол. УВАН; В. і Ю. Кузьмич, Б. і Т. Дзівак, Р. і Т. Петренко, С. і Л. Винницький, по 20 дол. на УВАН; А. і А. Селепина, В. і В. Якимчук, М. і Д. Ненадкевич, по 25 дол. на УВАН; Д-р і І. Цегельські, 25 дол. Культ. Осер. СББ; Г. Пащенко, 20 дол. СФУЖО; І. Юрчак, 20 дол. і М. і Ю. Пазуняк, 25 дол. на Ком. Оборони Мороза; Євгенія Савчук, 100 дол. УВАН; А. Морачевський, 10 дол. на НДТУТ; від Управи УЗХ, 20 дол. на Табори Молоді ім. О. Ґенґало в Лігайтоні; Люба і Маркіян Онуферки, 20 дол. на потреби СФУЖО; Д-р Ю. і С. Бережницькі, 25 дол. на НТШ — Відділ у Філядельфії; П-во В. і М. Кавки, 10 дол. на НТШ — Відділ у Філядельфії; П-і Н. Даниленко, 10 дол. на журнал СФУЖО „Українка в Світі"; П-во Г. і С. Йопик, 25 дол. на Український Музей у Ню Йорку; Мґр Р. Шуль, 10 дол. на потреби УВУ; Д-р А. Шуль, 10 дол. на потреби УВУ; Ю. Вовк, Реґенсбурґ, Німеччина, 500 дол. на видання Наукового Збірника „Леся Українка"; Д-р Б. і І. Гнатюки, 10 дол. на УЗХ.

Організації висловлюють усім Жертводавцям велике спасибі!

РІК ПРАЦІ...

(Закінчення зі с тор. 2)

злоби ворожих, чужих сил чи із дивної байдужости своїх малодухів, що не вагаються користати із отриманих від УВУ привілеїв, але легковажать свої основні обов'язки вдячности й признання.

Цей факт ставить перед нами ще один аспект праці УВУ — досліджувати українську ментальність, повну внутрішніх суперечностей, яка робить нас спільнотою, здібною на найбільшу посвяту, але й одночасно схильною до незрозумілого самозаперечення, що нищить надбання, добуті дорогою ціною десятиліть, на спільноту Ісповідників і малоросійських маловірів. А проте, віра в добро й в перемогу добра залишається провідною ниткою в житті нашого народу й його найблагородніших одиниць, і вона тим сильніша, чим доля лютіша.

[Кінець]

Успіх мистецької виставки І. Гомотюк-Зєлик

Дня 1-го травня у Вест Гартфорді, Конн., закрилась репрезентативна виставка малярських праць Ірини Гомотюк-Зєлик, яка відбувалась у Мистецькій Галерії університету Коннектикат, Філія Гартфорд. Виставка відкрита 9-го квітня ц. р., саме в день засідання університетського сенату та викликала признання знатоків мистецтва. Влаштуванням виставки займався проф. мистецтвознавства в цьому університеті, Алфредо Мартінез, який і сам є мистцем-малярем та має свою студію у Ню Йорку. На виставці показано 20 олій, переважно нових праць мисткині. Розміщенням експонатів займався проф. Мартінез, який угрупував їх за спорідненням техікою і тематикою. Мисткиня малює „шпаткою" — довгі, широкі мазки, як теж і „пензлем" — вузькі, прецизно ведені мазки. Проф. Мартінез подбав теж про належне освітлення експонатів, так що виставка справді робила велике враження як на знавців мистецтва, так теж і на публіку.

На виставці мали ми нагоду оглянути: краєвиди (головно з околиць Союзівки та Гантеру), потік Союзівки, церква Союзівки — зимою; морський краєвид із стейту Мейн; „Гудсон біля Покіпсі". Велике к строєве полотно — це „Зима в Україні", мальоване, очевидно, з уяви; підставу до цього дав зимовий краєвид в Коннектикат. (Доречі образ „Церкву на Союзівці" хотів купити проф. Мартінез, та мисткиня відмовилася продати будь-котрий твір виставлений на цій виставці). Окремо розміщено групу олій із тематикою квітів, та „натюрморт" (мертва природа). Із цієї-групи найбільш замітні промовисті „Пеонії". Були теж два полотна із архітектурною тематикою, мальовані в Римі. В цілому виставка сама дала признання непересічному талантові мисткині.

В окремому повідомленні до преси, (яке післано також до поміщення в англомовній „Свободі", проф. Мартінез із великим знанням схарактеризував творчість мисткині, порівнюючи її до творчости славного голляндського маляра з XУII ст. Якова Ван Руйсделя, що його уважається за предтечу модерного малярства, та до відомого французького імпресіоніста Кльода Моне. В розмові з автором цих рядків мисткиня розповіла про низку плянів на будуче. Одним із них є поїздка в Пряшівщину, щоби відтворити на полотні красу цієї забутої української землі.

М. Я.

Українська громада у Вунсакеті вшанувала Шевченка

Виконавці програми на Шевченківському концерті у Вунсакеті, Р. Ай.

Дня 25-го березня ц. р. у Вунсакеті, Р. Ай., у залі української католицької церкви відбувся концерт для вшанування Шевченкових роковин.

Двомовну програму концерту заповідала мгр Оленка Ганушевська. Відтак хор дівчат відспівав американський національний гимн. Шевченковий „Заповіт" разом з хором відспівали всі присутні, які заповнили по береги залю.

Головним промовцем на концерті був д-р Осип Коропей, постійний доповідач на імпрезах, який накреслив силюет генія Тараса Шевченка, що його у своїх творах оспівали різні поети, зокрема І. Антонич і С. Караванський, для яких культ і дух Шевченка був джерелом сили і віри в часах їхніх важких життьових переходів і страждань.

З черги три співачки, Таня Черемак та сестри Оленка і Орися Ганушевські відспівали пісні: „Виростеш мій сину" та „Ой, гарна я си гарна" під акомпаньямент на гітарі самої співачки Тані Черемак. Відтак Михайло Рапко, тростист нашої церкви, відчитав гарно опрацьований життєпис Шевченка англійською мовою.

На закінчення першої частини концерту виступило вісім старших танцюристів.

Після перерви о. Юрій Сполітакевич, адміністратор парафії, відчитав свою інтерпретацію поеми „Сон" англійською мовою. Гурток дітей по-англійськи віддеклямував „Садок вишневий", а Ф. Кльован і П. Трембач деклямували частину з поеми „Іван Підкова" по-українському. Пізніше, 9-літній Федусь Кльован відіграв на акордеоні „Верховину".

Цю групу дітей, в якій крім згаданих виступали Ф. Кльован і П. Трембач Ю. і М. Мекбльойн, Л. Ремілард, С. Флеурі та брати Германи, підготовила до виступу Орися Ганушевська.

Старша знову група танцюристів в складі: О. і О. Ганушевські, Ю. Кручковська, І. Даниш, О. Кузьма, А. Стецик і Б. Романюк під вправним керівництвом А. Кизика, відтанцювала танок „Дощик".

Закінчено концерт відспіванням українського національного гимну. Концерт був вдалий і цікавий, залю виповнила численна публіка.

Місцева преса помістила згадку і знімку танцюристів.

Директором концерту, режисером і адміністратором а також виконавцем кожних фізичних робіт була п-і Іванка Ганушевська. Сцену декорувала п-і Тася Кузьма зі Союзу Українок Америки. Підготування музики і технічного нагляду було ділом Ю. Тренклера. Перекуску, під час перерви і по закінченні концерту, приготовили і займалися її продажею члени церковної Управи.

А. Ю.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН РОЇК, член УНС Відд. ч. 368 Т-ва ім. М. Лисенка в Маямі, Фльорида, помер 2 травня 1979 р. на 86 р. ж. Нар. в Україні і став членом УНС в 1937 р. Полишив у смутку сестрінницю Стефанію Товерс і сестрінка Михайла Костельного в Чікаґо, Ілл. Похорон відбувся 5 травня ц. р. на цвинтарі Southern Memorial Park, N. Miami, Fla.
Вічна Йому Пам'ять!
Ю. Цегельський, секр.

МИРОСЛАВ ДМИТРАШ, член УНС Відд. ч. 387 Т-ва Любов у Willimantic, Conn., помер 28 січня 1979 р. на 59-му р. ж. Нар. в Україні і став членом УНС в 1962 р. Полишив у смутку дружину Марію, дочку Анну, синів Богдана і Мирона, 3 сестри і 2 братів. Похорон відбувся 31 січня ц. р. на цвинтарі св. Йосифа, Windham, Conn.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Олійник, секр.

ІЛЛЯ СТЕФАНЯК, член УНС Відд. ч. 292 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Детройті, Міш., помер 11 січня 1979 р., на 83-му р. ж. Став членом УНС в 1936 р. Полишив у смутку сина Івана з дружиною Марією, 3 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі St. Frances, Phoenix, Ariz.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Федик, секр.

ПЕТРО БОРОЗНИЙ, член УНС Відд. ч. 206 Т-ва Запорізька Січ у Woonsacket, R.I., помер 22 січня 1979 р. на 94 р. ж. Став членом УНС · 1915 р. Полишив у смутку сина Андрія, 28 внуків і 25 правнуків. Похорон відбувся 25 січня ц. р. на цвинтарі св. Степана, Manville, R.I.
Вічна Йому Пам'ять!
Л. Гардінк, секр.

ЛІДІЯ ЗАЛУЦЬКА, членка УНС Відд. ч. 423 Т-ва ім. Є. Коновальця в Чікаґо, Ілл., померла 25 грудня 1978 р. на 54 р. ж. Нар. в Празі і стала членкою УНС в 1954 р. Полишила в смутку мужа Романа та дітей Марту і Павла. Похорон відбувся 28 грудня м. р. на цвинтарі св. о. Николая в Чікаґо, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

САВКА ЛІШАК, член УНС Відд. ч. 5 Б-ва св. Миколая в Асторії, Н. Й., помер 19 січня 1979 р. на 92 р. ж. Нар. в Україні і став членом УНС в 1931 р. Полишив у смутку сина Степана, доньок Анну і Марію. Похорон відбувся на цвинтарі Кальварія, Квінс, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Хоманчук, секр.

ТАТАНЯ ЛАГОЛА, членка УНС Відд. ч. 243 Б-ва св. Михаїла в Чікаґо, Ілл., померла 11 січня 1979 р. на 85 р. ж. Нар. в Україні і стала членкою УНС в 1924 р. Полишила в смутку синів, дочок з родинами. Похорон відбувся 15 січня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Worth, Ill.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ ДЕ МАРТ, членка УНС Відд. ч. 218 Т-ва Сокіл в CAmpbell, Ohio, померла 5 січня 1979 р. на 71 р. ж. Нар. в Пенсильвенії і стала членкою УНС в 1953 р. Полишила в смутку мужа Джеймса. Похорон відбувся 8 січня ц. р. на цвинтарі св. Івана в Campbell, Ohio.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ДМИТРО КРАВЕЦЬ, член УНС Відд. ч. 114 Б-ва св. Володимира в Чікаґо, Ілл., помер 24 грудня 1978 р. на 60-му р. ж. Нар. в Україні і став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку дружину Анастасію, 2 братів і 2 сестри. Похорон відбувся 27 грудня м. р. на цвинтарі св. о. Миколая в Park Ridge, Ill.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

Д-р ІВАН КОЗАК, довголітній службовик Рекордового Відділу в Головній Канцелярії УНС і член Відд. ч. 204 Т-ва ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., помер 27 грудня 1978 р. на 87 р. ж. Став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Уляну, сина Володимира з дружиною Іреною, доньку Оксану, сестру Марію. Похорон відбувся 30 грудня м. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ЯРОСЛАВА ҐНОПКО, членка УНС Відд. ч. 442 в Торонті, Канада, померла 3 січня 1979 р. на 58-му р. ж. Нар. в с. Товстолуг, Україна і стала членкою УНС в 1969 р. Полишила в смутку мужа Ізидора, дочку Любу, 2 внуків, маму, брата і сестру. Похорон відбувся 5 січня ц. р. на цвинтарі Park Lawn в Торонті, Канада.
Вічна Їй Пам'ять!
С. Левицький, секр.

ГАРРІ Г. КІРШНЕР, член УНС Відд. ч. 45 Т-ва Любов у Філядельфії, Па., помер 14 січня 1979 р. на 52 р. ж. Нар. у Філядельфії, Па. і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Норму, сина Рональда, дочку Тересу. Похорон відбувся 18 січня ц. р. цвинтарі свв. апп. Петра і Павла в Marple, Pa.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

СЕМЕН САВКА, член УНС Відд. ч. 204 Т-ва ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., помер 6 грудня 1978 р. на 84 р. ж. Нар. в м. Береза, Ґродно, і став членом УНС в 1943 р. Полишив у смутку дружину Анну і сина Степана. Похорон відбувся 7 грудня м. р. на цвинтарі Розеґіл, Лінден, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ОСИП САНОЦЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 128 Т-ва ім. Т. Шевченка в Clifton Heigts, Pa., помер 5 січня 1979 р. на 63 р. ж. Нар. в с. Башня Долішня, пов. Любачів, Україна і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Дарію, брата та родину. Похорон відбувся 9 січня ц. р. на цвинтарі свв. апп. Петра і Павла в Спрінґфілд, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Ґлова, секр.

ОЛЬГА ПРИШЛЯК, членка УНС Відд. ч. 277 Б-ва св. Івана в Гартфорді, Конн., померла 26 грудня 1978 р. на 79 р. ж. Нар. в с. заставче, Підгайці, Україна, і стала членкою УНС в 1950 р. Полишила в смутку дочку Анну, 3 внуків, правнучку і сестру. Похорон відбувся 28 грудня м. р. на цвинтарі св. Михаїла в Glastonbury, Conn.
Вічна Їй Пам'ять!
С. Кравець, секр.

ДМИТРО ГУСАК, член УНС Відд. ч. 385 Т-ва Запорозька Січ в Міннеаполісі, Мінн., помер 12 січня 1979 р. на 68 р. ж. Нар. в Старому Місті, Підгайці, Україна і став членом УНС 1949 р. Полишив у смутку дружину Марію, дітей Богдана і Дарцю, 3 братів і сестру. Похорон відбувся 15 січня ц. р. на Gethsemane Cemetery в Міннеаполісі, Мінн.
Вічна Йому Пам'ять!
Я. Карпяк, секр.

АННА ХАРКАЛЮК, членка УНС Відд. ч. 461 в Welland, Ont., Canada, померла 18 листопада 1978 р. на 71 р. ж. Нар. в Україні. Полишила в смутку родину. Похорон відбувся 22 листопада м. р. на цвинтарі Woodlawn, Welland, Ont., Canada.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

КОНГРЕСОВІ ВІСТІ

Орган Українського Конгресового Комітету Америки

Ч. 35-36. ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 1979

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО СКВУ!

У днях 23-26 листопада минулого року відбувся в готелі „Амерікана" в Ню Йорку Третій Світовий Конгрес Вільних Українців. Відбувся величаво, достойно, в атмосфері однозгідности щодо першої і найважливішої місії всієї вільної громади у світі: боротьба за відновлення української державности і — безпосередньо — боротьба за звільнення українських політичних в'язнів в СССР, мучеників за те, що вони — українці, які прагнуть волі. Приявність на Третьому СКВУ Леоніда Плюща, Надії Світличної і Петра Григоренка була наче символічним доказом не тільки духової, а просто й фізичної односги СКВУ з Україною і її борцями за свободу.

507 уманд:тованих делегатів централь, що взяли участь у Конгресі, — 1,200 осіб на конгресовому бенкеті, 2,000 осіб на святочному концерті і 8,000 учасників протисовєтської демонстрації безпосередньо після конгресу — це все свідчило про атракційність СКВУ, про живучість концепції створення такої централі світових українських централь, якою став Секретаріят СКВУ. Одностайність у голосуванні над новою Президією Секретаріяту СКВУ і над резолюціями Конгресу було остаточним яскравим запереченням надій Москви, яка — у переконанні, що СКВУ розлетиться — поспішилася вже заздалегідь з глумливими пасквілями.

СКВУ і його Секретаріят були подумані спершу, як громадська установа, але всі доповіді, з'їзди і конференції, що відбувалися в рамцях 3-го СКВУ, мали суто політичний характер, як його мала і згадана демонстрація. Це була сутополітична імпреза і події у вільному українському суспільстві потвердили цей політичний характер СКВУ: це єдина в сучасну пору установа, яка об'єднала буквально ввесь український зорганізований вільний світ. Коли найпершим завданням українців у діяспорі є помагати Україні, то найпершою передумовою успіху тієї допомоги є — єдність в українській вільній громаді. Хто говорить високопарні патріотичні фрази й декларує свою вірність державницьким ідеалам, але водночас у практиці діє проти єдности вільної громади, ба, розбиває ту єдність, той діє по лінії інтересів Москви, а не України. І СКВУ є власне запорукою і манІфестацією єдности на найширшій плятформі: допомогти Україні і її борцям за свободу.

Тому не забувайте про СКВУ! Місяць травень і червень є місяцями збірки на потреби Секретаріяту СКВУ. Докажіть, що Ви любите Україну „не до глибини свого серця, а до глибини своєї кишені" — як сказав незабутній меценат-патріот Євген Чикаленко. Поспішіть з датками на СКВУ! Хай вони не будуть меншими, а більшими, як були в минулому році! Хай приїзд Валентина Мороза і його заклики та пригадки про потребу допомоги Україні від вільної української громади в діяспорі і його заклики до згоди та єдности знайдуть голосний відгук у тому реальному ділі, яким є пожертва на потреби СКВУ. НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО СКВУ!

СИМОН ПЕТЛЮРА І ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ

Симон Петлюра був головою Директорії, отож президентом Української Народньої Республіки, був головним Отаманом, отож начальним вождем українських збройних сил. І тому немає йому рівного ступнем і ролею в новітній історії України. Тому й не можна ставити на рівну площину з Симоном Петлюрою і Євгена Коновальця, який був командантом Корпусу Січових Стрільців в Україні і головою Проводу Українських Націоналістів після прогри визвольної війни, як еміґрант у Західній Европі. Проте обидва вони згинули в травні місяці з рук насланих Москвою вбивників. Обидва вони були фанатичними звеличниками збройної боротьби за українську державу, обидва вони відзначались до останнього дня свого життя динамічною активністю й обидва вони записалися в історії України, як борці, що своїм життям заплатили за ту свою боротьбу проти ворога.

Це дискусійна річ, чи називати Симона Петлюру й Євгена Коновальця героями. Бо героями є до бестями відважні бойовики, які свідомо йдуть на загин, ставлячи вірність батьківщині вище власного життя. Такими були молоді вояки з-під Крут, що їх Михайло Грушевський на їхньому маніфестаційному похороні в Києві назвав „українськими термопільцями", героями були розстріляні під Базарем вояки з невдачного Другого зимового походу, які воліли, щоб їх розстріляли скорострілами, як піти на службу червоній Москві. А Симон Петлюра і Євген Коновалець були не тільки військовиками, але й політиками і державними мужами. Героїв було в історії України багато, державних мужів мало. У травні місяці вся українська вільна громада поклоняється пам'яті Симона Петлюри, колишнього голови української держави, як символові збройної боротьби за Україну. Але й згадує та поклоняється пам'яті полковника Євгена Коновальця, родом із Західньої України, який проте у підлеглій йому формації Січових Стрільців кував психіку всіх старшин і вояків на соборників, які не знали партикулярного патріотизму, тільки були українськими патріотами. І відзначають пам'ять Євгена Коновальця, який ділом, не словом, доказував, що також в умовинах чужинецької окупації треба маніфестувати свою збройну боротьбу проти ворожої окупації — підпільною революційною дією.

25 травня 1926 року згинув на розі двох паризьких вулиць Симон Петлюра з рук насланого з Москви Шварцбарта на 47 році життя і похоронений на цвинтарі Монтпарнас у тій столиці Франції над Сеною. 23 травня 1938 року згинув Євген Коновалець також на 47-му році свого життя з рук большевицького агента-провокатора Валюха у Роттердамі і похоронений там же у тому голляндському місті. Обидва впали на стійці, як політичні еміґранти-вояки, які діяли проти Московщини, і стали для неї своїм активізмом, своїм організаторським талантом, своїми зв'язками і популярністю свого прізвища в Україні

— небезпечними. Стільки часу вже проминуло від тієї передчасної їхньої смерти, а авреол їхніх прізвищ не померк. І коли воскресне державна Україна — то однаково тіло Симона Петлюри буде перевезене з Парижу до Пантеону в Києві, як і тіло Євгена Коновальця — з Роттердаму до Києва.

25 травня 1926 р. згинув Симон Петлюра з рук насланого Москвою агента, але 10 травня 1879 він прийшов на світ — і тому ми не тільки прославляємо Симона Петлюру, як мученика за українську державницьку ідею, але й відзначаємо сторіччя його народин. Тому 1979-ий рік проголошено „РОКОМ ПЕТЛЮРИ" і хай у цілому цьому році українські люди поклоняться тіням тієї великої історичної постаті.

КОМІТЕТ ОБОРОНИ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

COMITE DE DEFENSE DE VALENTYN MOROZ

THE COMMITTEE FOR THE DEFENSE OF VALENTYN MOROZ
P.O. BOX 177
LACHINE, QUEBEC H8S 4A6

МОРОЗ ЗВІЛЬНЕНИЙ

MOROZ FREED

■ MONTREAL COMMITTEE FOR THE DEFENSE OF VALENTYN MOROZ TO CHANGE TITLE AND CONTINUE DEFENSE WORK UNDER NEW NAME WHICH WILL BE ANNOUNCED SHORTLY.

■ VALENTYN MOROZ TO VISIT MONTREAL.

LOOK FORWARD TO MEETING HIM AND OTHER DISSIDENTS IN THE NEAR FUTURE.

MOROZ EST LIBERE

■ LE COMITE POUR LA DEFENSE DE VALENTIN MOROZ CHANGERA DE NOM, ET SOUS CETTE NOUVELLE APPELLATION CONTINUERA SON TRAVAIL.

■ VALENTIN MOROZ VISITERA MONTREAL.

ATTENDEZ-VOUS A LE RENCONTRER, LUI, ET D'AUTRES DISSIDENTS, DANS UN FUTUR BIEN RAPPROCHE.

ВАЛЕНТИН МОРОЗ ПРО СПРАВИ І ПРО СЕБЕ

„....Я з радістю переконався, яку велику ролю відіграє українська громада в Ню Йорку. Я побачив господарські досягнення української громади, побачив той ентузіязм, з яким українська громада веде своє життя. Я з задоволенням побачив, що українська громада, залишаючись українською, є інтегрована повністю в американське життя і не почуває себе чужою...

„Я з дитинства мріяв про синьо-жовтий прапор, але ніколи його не бачив. сьогодні, на волі, я вперше бачу його — прапор нашої Вітчизни". (Сказавши це — Валентин Мороз підійшов до прапора і поцілував його, — під час маніфестації у Філядельфії 28 квітня 1979).

...Ключ міста Ню Йорку нам подарували, — ключ до Києва прийдеться відвоювати, бо окупанти самі його не віддадуть... Розбити велику комуністичну імперію — це наше і ваше завдання, ми всі в цьому зацікавлені..."

(З промови В. Мороза на зустрічі з мейором м. Ню Йорку, Е. Качем, 1 травня 1979).

„....Я не втікач. Я виїхав на Захід тому, щоб бути ближче України. На Україні за першу ж написану річ я був би знову арештований. Ну, а тут, КГБ, хоч чує себе досить вільно, але арештувати мене, мабуть, не зможе. Я прикладу всі свої сили, щоб дати користь українській громаді і західній цивілізації, яка зараз стоїть перед конкретною загрозою і конкретною потребою боротися з комуністичною диктатурою...

Щоб сидіти в тюрмі, особливо в московській, потрібно багато сили. ...Дуже добре, що Захід нарешті навчився добиватися того від Москви, чого хоче... Що стосується українців, то політика Москви завжди була особливо нещадною і жорстокою. І тому українців Москва випускає на волю особливо неохоче. В такому ж, мабуть, — тут є специфіка —, знаходяться євреї в Радянському Союзі. Я сам бачив багато фактів, коли за одну і ту саму дію єврей був покараний багато більше, ніж росіянин, у в'язниці. Користуючись нагодою, я хочу висловити подяку єврейській дисидентській громаді, як в Совєтському Союзі, так і тут, за допомогу нам...

Я вважаю, що Америка могла б енергійніше домагатися деколонізації України, Литви, чи Естонії. Мені здається, що на Заході є трохи невірне уявлення, що справа деколонізації цікавить тільки ті народи, які знаходяться в колоніяльному становищі. Справа в тому, що Захід, допомагаючи деколонізації України чи Литви, допомагає собі. Доки існує московська імперія від Тихого океану до Ельби, розумна західня людина не може спокійно спати. Сподіватися, що в Росії станутъся якісь зміни лише з допомогою російських опозиційних сил, було б дуже наївно. Справа в тому, що — може це звучить трохи парадоксально — але майбутня некомуністична Росія буде ще більше російською, ніж комуністична, і буде ще більшою загрозою для Заходу. Єдина реальна сила, яка може розбити цю загрозу, є національні рухи в Радянському Союзі. Американцеві трудно зрозуміти, який скомплікований вузол проблем існує в цьому дуеті: Москва і комунізм Справа в тому, що росіяни прийняли в 1917 році комунізм тільки тому, що старий режим уже не міг зберегти імперію. Прийняти Леніна — це значило мати нового царя, який забезпечить імперію в попередніх межах..."

Термінологію „капіталіст" — „соціяліст" — я вважаю надто наївною. Я вважаю себе, перш за все, українським націоналістом... Кожна повноцінна людина повинна стояти на ґрунті самостійности для свого народу. крім того, якщо конкретно визначити моє політичне кредо, то я традиціоналіст, консерватор. В усякому разі, коли в мене буде авто, то я поворот наліво — зліквідую, — буде тільки направо..."

(З промови на пресконференції в УНСоюзі 30 квітня 1979 р.).

„Ми вшановуємо пам'ять героїв. Я вважаю, що найкращий спосіб вшанувати пам'ять Романа Шухевича — це від нинішнього дня почати кампанію за звільнення його сина, Юрія Шухевича... Нація є тільки тоді дозрілою, коли національне почуття і релігійне почуття зливаються в одне, коли перестають відчуватися, як два компоненти. Тоді нація може сказати, як сказали литовці: „За Бога, за Вітчизну". Закінчую своє коротке слово сьогодні цим дуже вдалим гаслом, яке нам дуже потрібне: „ЗА БОГА — ЗА ВІТЧИЗНУ".

(З промови на Провідну Неділю у Бавнд Бруку).

ВАЛЕНТИН МОРОЗ, МОЛОДЬ І ШКОЛА

Трудно сказати, котрий виступ Валентина Мороза в ЗСАвід першого дня його несподіваного звільнення і приїзду до ЗСА був найважливішим, чи найбільш для нього знаменним. Безумовно — виступ Валентина Мороза у Крайовому Пресовому Клюбі у Вашінгтоні, так само як зустріч з українською пресою, зустріч з українською молоддю на великій маніфестації в Ню Йорку, зустріч з представниками Українського Конгресового Комітету, зустріч з членами редакції „Свободи" й головними урядовцями УНСоюзу, відвідини Валентина Мороза у Бавнд Бруку у Митрополита Мстислава, його відвідини в Українському Інституті в Гарварді, зустріч із Владикою Лостеном, відвідини у будинку Визвольного Фронту в Ню Йорку й розмова з видатними діячами того табору, зустріч з представниками балтійських держав, — і багато інших тут неназваних його зустрічей та виступів — кожна та подія була важливою і в сумі вони дали вже дотепер надзвичайно великий вклад в українське життя в цій країні. І кожна з отих подій заслуговує на окреме не тільки звітування — яке й відбувалось на сторінках нашої преси — але й на коментарі. Чули ми, наприклад, цікаву заувагу, що за десять останніх років не було про Україну й українців стільки прихильних голосів у поважній американській пресі та в радіо і телевізії, що за короткий час перебування Валентина Мороза в Америці.

Але тут звернено увагу на його короткий і ніби випадковий виступ, який проте дуже характеристичний для цієї унікальної людини, що своєю появою серед нас зворушила нас, захопила, надхнула новими ідеями і дала поштовх до дальшої конструктивної праці. Маємо на увазі його 20-ти хвилинну промову з трибуни біля церкви св. Юра у Ню Йорку під час вже традиційного щорічного Українського Фестивалю на 7-ій вул., центру українського життя на нюйоркському „давнтавні". Ото ж в неділю 20 травня ц. р., у третьому дні Фестивалю, Валентин Мороз прийшов на Богослужбу до церкви св. Юра, на „12-ку": парох, ігумен о. д-р Володимир Гавліч привітав його ще у церкві між вірними, а після Богослужби представив його масі українців, які вщерть виповнили 7-му вулицю між 3-ою і 2-ою Евенями. Свою промову Валентин Мороз присвятив Церкві, молоді і школі. Заявивши, який він зворушений, що міг побачити стільки вірних в прегарній новоздвигненій українській святині й почути прегарний спів хору, Валентин Мороз знову вернувся до теми, яку заторкував уже при різних попередніх нагодах: до теми і проблеми молоді. При церкві св. Юра є українська школа і ото ж Валентин Мороз прославляв українську школу, яка українську дитину зберігає при українській нації. „Мені казали — говорив Валентин Мороз — щоб я не посилав свого сина до української школи, бо там вчать фізику гірше, як в американських школах. А мені важливіше, щоб мій син був українцем, ані ж знав би щось більше з фізики". І Мороз закликав батьків, які взяли своїх дітей із школи св. Юра і перенесли до іншої школи, щоб вони повернули їх назад до школи св. Юра. „Мій син — заявив Мороз — буде ходити до школи св. Юра...

Привітання в залі централі УККА у Ню Йорку — директор Централі мгр І. Базарко вітає Валентина Мороза хлібом-сіллю, а Таля Гірняк (донечка секретарки в централі пані Галі Гірняк) вручає квіти Валентинові Морозові.

У тій своїй короткій промові Валентин Мороз знову повторив те своє „вірую", що його висловлював вже при інших нагодах: що кожний українець чи українка, які прагнуть, щоб Україна була самостійною державою — це націоналісти. Що треба гуртуватися в одно українське суспільство без уваги на партійні розбіжності. Що треба переводити консолідацію „на базі боротьби за визволення українських політичних в'язнів". І найбільший натиск клав Валентин Мороз на само українство, на зберігання свого українського національного обличчя. Валентин Мороз знову висловив своє захоплення, що побачив стільки української молоді в Америці (він зараз через день після свого прилету до Ню Йорку поїхав на маніфестацію до Філядельфії, що її давно вже підготовила була українська молодь з тамошнього Товариства оборони Валентина Мороза) і він знову впевняв, що „Кремль програв війну за Україну", коли є стільки патріотичної української молоді у світі...

Промову Валентина Мороза перериванo кількакратно оплесками, але вони були найдовші і найсильніші, коли Мороз заявив, що хоча в Ню Йорку є церква св. Юра, то треба ще визволити церкву св. Юра у Львові і хоча у Римі є собор св. Софії, то треба ще визволити собор св. Софії у Києві...

ЗУСТРІЧ З ЧЛЕНАМИ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІВ УККА

Від ліва до права: І. Базарко, В. Винничок, Галя Гірняк, д-р Іван Флис, Валентин Мороз, д-р В. Душник, інж. Є. Івашків, проф. Лев Добрянський

НАМ ЗАМАЛО БОРОТЬБИ ЗА ЛЮДСЬКІ ПРАВА...

Президент Картер заявив, що боротьба за людські права — це незамінна основа його закордонної політики. Хоча безумовно історія запише в користь президентові Картерові, що він уперше підніс це гасло з Білого Дому, проте у практиці це його гасло є більше гаслом пропагандивним і маніфестаційним, як реальним, бо народам, що їх поярмлює Москва напевне стало би куди легше і вони дістали би більше „людських прав", як би президент Картер замість скріплювати СССР доставою необхідних імперії товарів і замість наполягати на безвартні договори

про ніби-то обмеження стратегічної зброї застосував тактику обмеження чи й заборони торгівлі та промовляв шим тоном, аніж промовляє. Питання людських прав ктивізували й дисиденти, які прибули з-поза залізної завіси до ЗСА. Можна їх зрозуміти, цілком поділяти їхню думку про потребу боротьби за людські права, яких нема в поярмлених Москвою країнах, але й на цьому кінчається наша спільна з ними мова.

Люди в Україні борються за людські права, але їхня ціль — не краще, „легше життя", а відзискання втраченої державної волі. Зорганізовані на терені Московщини війська Муравйова і Антонова-Овсієнка йшли на знищення державности України і відновлення російської імперії під зміненою назвою СССР. І західній світ, зокрема американські керівні кола та широкі кола американського суспільства дивилися і частинно все ще дивляться на Україну, як на „Південь Росії", як на „російську Пенсильвенію" за висловом Кеннана, що має марку ніби фахівця справ Сходу Европи. І тому вільні українці **мусять** на кожному кроці підкреслювати **національний,** а не соціяльний і людський аспект України.

Пригадалася ця проблема, коли в квітні міс. передавано через один телевізійний канал в ЗСА інтерв'ю з ген. Петром Григоренком. У тому інтерв'ю не було ні разу згадки про слова „Ураїна", „український", не було згадки про національне підложжя руху спротиву в СССР. Генерал Григоренко твердив згодом, що телевізійна стація вирізала з награної залалегідь стрічки всі ті місця. Треба йому вірити, але фактом є, що слухати те інтерв'ю було прикро і болюче: бо так говорив би кожний **російський** патріот, який протестує проти терору і репресій. Але той же російський патріот бажає збереження російської імперії — коли ж всім українцям ідеться про загин тієї імперії.

Прибулими до ЗСА кол. політв'язнями і „видвореними" буде опікуватися ЗУАДК

Різні установи й організації, діючи в найкращій вірі й з найблагороднішими замірами, проголошують збірки на прибулих з-поза залізної завіси недавніх політичних в'язнів чи „видворених". Без уваги на шляхетні спонуки такої акції — вона створює хаос і навіть доводить інколи до зайвих непорозумінь. Була про це мова на засіданні Екзекутиви УККА 2 червня ц. р. у Ню Йорку і всі приявні погодилися з приявним новим президентом Злученого

Допомогового Комітету, що така допомогова акція є моральним і статутовим обов'язком ЗУАДК-ту і тому всі пожертви на таку ціль повинні впливати або безпосередньо до централі ЗУАДК-у у Філядельфії, або — зібрані різними установами й організаціями — повинні бути переслані до ЗУАДК-ту. Д-р О. Білик признав, що в останніх роках були в ЗУААК-ті з різних причин деякі неполадки, як про це звітував у „Свободі" довголітній голова Контрольної Комісії ЗУАДК-ту ред. Іван Кердрин, також приявний на тому засіданні Екзекутиви. Цю нашу центральну допомогову установу покликала до життя зорганізована в ЗСА громада, ЗУАДК належить до системи УККА і тому рішено одностайно, що в цій справі — по лінії висловлених д-ром О. Біликом й іншими промовцями думок — появиться окремий заклик-звернення Екзекутиви УККА чи пак її Централі.

Наради Відділів УККА стейту Коннектикат

Учасники наради Відділів УККА Коннектикату. Посередині сидить д-р М. Снігурович.

Від ряду літ діє Організація Відділів Українського Конгресового Комітету Коннектикат. Два рази до року представники Відділів відбувають спільні наради для обміркування спільних дій чи виміни думок на проблеми

льокального й загального характеру. Наради відбуваються за чергою в щораз іншій громаді, де Управа Відділу перебирає Провід Організаці до слідуючих нарад.

Останні наради відбулися 6 травня в залі Українського Народного Дому Віллімантик. Проводив ними голова Управи місцевого Відділу п. Василь Шулевський, п. Володимир Найдух — був секретарем.

Представником Централі УККА був заст. президента УККА д-р Михайло Снігурович, приявними були голови і представники Відділів: Гартфорд, Бріджпорт, Норвіч і Ню Гейвен, крім гостей: п. Володимира Стецька і проф. Білокура. З обговорюваних справ найголовнішою була справа створення в стейтовому університеті курсу

української мови на умовинах т. зв. „мечінг Фонду". Коли впишеться більше як 15 студентів університет покриватиме всі кошта. Поки це станеться проф. Білокур висловив надію, що українські громади підуть слідом Виллімантику, яка обіцяла дати на цю ціль 1.200 дол.

Предсідник відчитав листа п-і Роми Гайда — реф зовнішніх зв'язків Відділу УККА Бріджпорт в справі потреб влаштовування пресових конференцій для пропагування українських справ й оборони наших політичних в'язнів.

Знову відійшли видатні наші діячі

Св.п. Юліян Ревай

Сл.п. проф. Іван Вовчук

15 березня, 1979 р. помер у Детройті голова Проводу Українських Націоналістів, адв. ДЕНИС КВІТКОВСЬКИЙ, кол. член Політичної Ради УККА. На похороні в дні 24 березня на Українському православному цвинтарі у Бавнд Бруку прощав його від УККА директор Централі мгр Іван Базарко.

30 квітня 1979 р. помер несподівано у Ню Йорку колишній прем'єр Української Карпатської Держави ЮЛІЯН РЕВАЙ, перший директор центральної канцелярії УККА і її організатор. На похоронах 5 квітня прощав Покійного президент УККА проф. Лев Добрянський.

4 травня 1979 помер несподівано у Піттсбургу, Па. проф. ІВАН ВОВЧУК, колишній голова ООЧСУ і колишній голова Політичної Ради УККА.

17 травня 1979 р. несподівано і передчасно помер наймолодший із них, бо тільки на 58-му році життя адв. МИХАЙЛО ПАНАСЮК, член Крайової Ради, 2-ий з черги голова реорганізованого Відділу УККА в Чікаго в рр. 1976-77.

Кожний з названих передчасно померлих діячів грав видатну ролю в загальному українському громадсько-політичному житті, зокрема був тісно пов'язаний із нашою централею централь в З'єдинених Стейтах Америки.

Вічна Їм Пам'ять!

СКВУ У ГОРЛІ МОСКВИ

Світові Конґреси Вільних Українців (СКВУ) — це терня в тілі і кість у горлі Москви! Чому? Бо СКВУ перевів повну консолідацію всіх українських творчих сил у всьому вільному світі, так само, як Український Конгресовий Комітет Америки перевів таку консолідацію у своїх рямцях — всіх наших конструктивних зорганізованих сил на терені З'єднаних Стейтів! А нічого Москва так не хоче і нічого так не боїться, як єдности політичних еміґрацій та взагалі всіх вільних національних спільнот, які є у діяспорі представниками поневолених Москвою народів. Не консолідація, не єдність, а розбиття і внутрішня сварня — це бажання Москви і для здійснення цього свого бажання вона зберігає, втримує і розбудовує велетенський розбивацький апарат. СКВУ — це маніфестація єдности українського суспільства, це маніфестація єдиної думки і єдиної дії всіх вільних українців у світі. Большевицькі правителі були певні, що Третій СКВУ розлетиться, що не буде тієї єдности українців, якої вони не хочуть, і в цьому свому переконанні вони вже заздалегідь почали гудити СКВУ, очорнювати його і глумитись. Достойне переведення Третього СКВУ було великим і болючим ударом по московських сподіваннях. Даймо новий доказ нашої єдности — даймо Секретаріятові СВКУ змогу конструктивно діяти по лінії потреб українського поярмленого народу! Тому даймо Секретаріятові СКВУ потрібні для цього матеріяльні засоби. Це буде найкращою відповіддю на всі ті образи, глузування і лють, що їх Москва виявляє у своїй пресі, як ось тут показано.

КАЛЕНДАР ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

КВІТЕНЬ 1979 РОКУ

НЮ ЙОРК

П'ятниця, 27-го — Приїзд до Америки, вечером відбулася поодинокі зустрічі в готелі „ОН Плаза".

Субота, 28-го — прес-конференція улаштована Стейт Департаментом з участю всіх 5ох дисидентів (рано).

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Привітання Валентина Мороза у Філядельфії під час давніше запляннованої маніфестації „Марш Волі" (по полудні).

Спільна вечеря. Поворот В. Мороза до Ню Йорку (до д-ра І. Флиса).

НЮ ДЖЕРЗІ

Неділя 29-го — Виступ В. Мороза під час святкувань Провідної Неділі на цвинтарі в Бавнд Бруку.

Понеділок, 30-го — Інтерв'ю з американською пресою, радіо та ін.

ТРАВЕНЬ 1979 РОКУ

НЮ ДЖЕРЗІ

Вівторок, 1-го — Зустріч з представниками ПУН, ОУН і ОДВУ — докладні інформації в українському тижневику „Новий Шлях", ч. 19 з дня12-го травня 1979 р. (в канцелярії УНС).

НЮ ЙОРК

— Зустріч з мейором міста Ню Йорку Едвардом Качом

Субота, 5-го — Зустріч із Визвольним Фронтом (заплянована зустріч із керівними органами УККА не відбулася з приводу похорону сл. п. Юліяна Ревая).

Неділя, 6-го — Зустріч В. Мороза з членами керівних органів УККА.

— Засідання в справі виступів В. Мороза у Вашінгтоні з участю: Л. Добрянський, І. Флис, В. Душник, І. Базарко, Ю. Нестерчук, Е. Іванців та Б. Винничок.

— Відвідини Українського Музею (СУА) в Ню Йорку.

— Участь у Свяченому СУМА в Українському Народному Домі в Ню Йорку.

Понеділок, 7-го — Зустріч з українською пресою в домі УККА, зорганізована Централею УККА.

— Заява В. Мороза — УККА від 7-го червня координуватиме його виступи.

БОСТОН, МАСС.

Вівторок, 8-го і середа, 9-го — Український Науковий Інститут при Гарвардському Університеті, — привітання на летовищі представниками Відділу УККА в Бостоні і української громади.

— Пресова конференція в Гарварді.

НЮ ЙОРК

Четвер, 10-го — Зустріч: Пролог „Сучасність" в канцелярії Прологу.

— Зустріч із представниками Державного Центру УНР в домі УККА/СУА.

— Інтерв'ю з канадською пресою — „Ля Пресс".

— Зустріч у видавництві „Фарра і Стравс".

Субота, 12-го — Маніфестація в Браєнт Парку в Ню Йорку зорганізована Молодечими Організаціями при УККА під патронатом УККА.

— Зустріч в Кредитовій Кооперативі „Самопоміч".

— Зустріч з президентом СКВУ М. Плав'юком і заступником през. І. Базарком.

ВАШІНҐТОН, Д. К.

Середа, 16-го — Зустріч із працівниками Інформаційного Бюра у Вашінґтоні (вечером).

Четвер, 17-го — Зустріч із сенаторами в Сенаті.

— Зустріч із особами, які брали участь у голодівках в часі ув'язнення В. Мороза, зорганізована А. Чорнодольським і Комітетом Мороза, (виступ під пам'ятником Т. Шевченка у Вашінґтоні).

— Зустріч з амбасадором Швеції у Вашінґтоні.

П'ятниця, 18-го — Пресова конференція в „Нешенел Пресс Клаб"

— Виступ на концерті Бандуристів

— Інтерв'ю — „Голос Америки" і Бразилійська преса.

НЮ ЙОРК

Неділя, 20-го — Виступ на Українському Фестивалі на 7-ій вул. в Ню Йорку.

— Зустріч у Визвольному Фронті в Ню Йорку

— Зустріч із Брацтвом І УД УНА

Понеділок, 21-го — Нарада в справі публікації книжки В. Мороза з видавництвом „Фара і Стравс", проєкт контракту.

— Зустріч із Союзом Американських Видавців (Амерікен Паблішерс Асс'н.)

— Зустріч із представником Міжнародної Амнестії.

— Інтерв'ю — Радіо Свобода - Вільна Европа.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Середа, 23-го — Зустріч із жидівськими організаціями у Філядельфії, організована Комітетом Мороза (У. Мазуркевич), зустріч із ЗУАДК у Філядельфії.

— Пресова конференція.

— Виступ біля „Дзвону Волі" („Ліберті Бел").

П'ятниця, 25-го — Зустріч з конгресменкою Ню Джерзі М. Фенвік, відзначення В. Мороза (медалею) в „Упсала" Коледжі в Ню Джерзі, зустріч з українською громадою стейту Ню Джерзі у Віпані, Н. Дж., зорганізованою зкоординаційною Радою УККА округи Н. Дж. і Відділом в Морріс повіті.

ПІТТСБУРҐ

Субота, 26-го і 27-го — Виступ на святкуваннях ювілею 60-ліття Української Народної Помочі в Піттсбурґу, Па.

БОСТОН, МАСС.

— Виступ на з'їзді українських науковців і україністів у Гарварді.

НЮ ЙОРК

Вівторок, 29-го — Зустріч з представниками балтійських народів.

— Зустріч із представниками Головної Централі СУМ

— Зустріч з українськими науковцями в Ню Йорку, членством в НТШ.

Середа, 30-го — Інтерв'ю — „Культура" (польське видавництво).

ДЕТРОЙТ, МІШ.

Четвер, 31-го — Виступи в Детройті:

— Привітання українською громадою на летовищі.

— Виступи в стейтовій леґіслятурі в столиці Мішиґену (Сенат і Асамблея).

— Інтерв'ю з Детройтською пресою

— Зустріч з Комітетом Оборони Переслідуваних (М. Зарицька).

ЧЕРВЕНЬ 1979 РОКУ

П'ятниця, 1-го — Пресова конференція в Детройті.

— Відвідини шкіл і української католицької церкви Непорочного Зачаття

— Зустріч із членами Детройтського відділу Юнії автомобільних працівників ч. 160.

— Бенкет в Українському Культурному Центрі.

Субота, 2-го — Відвідини парохії УПЦ св. Покрови, участь в Молебні

— Відвідини школи українознавства при тій же церкві.

— Участь у маніфестації в школі „Фіцджерал Гайскул".

НЮ ЙОРК

Неділя, 3-го — Зустріч із представниками Крайової Пластової Старшини.

— Інтерв'ю — „Ґлоб енд Мейл" з Торонта.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Понеділок, 4-го — Пресова конференція і бенкет зорганізовані Комітетом Мороза.

НЮ ЙОРК

Вівторок, 5-го — Зустріч із представниками Крайової Екзекутиви жидівської Бнай Бріт.

РАДЯНСЬКА ПРЕСА ПРО III-ТІЙ СКВУ

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Літературна Україна

№ 92 (3617) вівторок, 21 листопада 1978 р. Ціна 4 коп.

ЧАКЛУВАННЯ НА ЖОВТОБЛАКИТНІЙ ТВАНІ

Микола ПОДОЛЯН

ПРАВДА

Орган Центрального Комитета КПС

Суббота, 6 января 1979 года

ДОКТРИНА ВМЕШАТЕЛЬСТВА И «ПРАВА ЧЕЛОВЕКА»

Юрий ЖУКОВ

...Недавно в Нью-Йорке при содействии и покровительстве американских властей был учинен очередной шабаш пятисот заклятых врагов Советского Союза под вывеской некоего «всемирного конгресса» антисоветских эмигрантских организаций. Участники этого сборища открыто требовали расчленения Советского Союза, а официальный представитель США Эдвард Мезвинский приветствовал их «от имени президента Дж. Картера и американского правительства», заявляя, что Соединенные Штаты «присоединяются к целям» «конгресса». Участников этой подрывной акции приветствовали также и другие государственные деятели США, а губернатор штата Нью-Йорк Х. Кэри даже объявил «неделю солидарности» с ними.

Участники этого шабаша избрали «руководящее ядро» своей антисоветской организации, в которое вошли лица, запятнавшие себя преступным сотрудничеством с нацизмом. «Почетным председателем» его является небезызвестный Василий Кушнир, который еще до войны был известен тесными связями с поклонниками Гитлера в Канаде...

БІЛИЙ КІНЬ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

Е. КОТЛЯРЧУК

КОНГРЕС НЕВІЛЬНИХ

ТОВАРИСТВО «УКРАЇНА» Київ – 1978

UNION OF SOVIET SOCIALIST REPUBLICS

MISSION TO THE UNITED NATIONS November 23, 1978

REVIEW OF SOVIET PRESS

WHO NEEDS THE "WORLD CONGRESS OF FREE UKRANIANS" AND WHY

LITERATURNAYA GAZETA writes that "in an attempt to arrest international detente, the reaction stops at nothing."

ВСЕСВІТ

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ТА ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНИЙ ЖУРНАЛ

3 (603) БЕРЕЗЕНЬ 1979

ЗА ПАШТУНКАМИ ТАК ЗВАНОГО «СКВУ»

ЛИСТОПАД 1978 Київ

ВЕРТЕП У НЬЮ-ЙОРКУ

№ 1 (411) січень 1979

З ЖИТТЯ ГРОМАД

Бостон, Масс. — У неділю, 25-го березня відбулися Загальні Збори місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету Америки. Обрано нову Управу в такому складі: вже в одинадцятий раз — інж. Конрад Гусак — голова, мґр Орест Щудлюк — перший заступник голови як рівнож референт зовнішніх зв'язків, Василь Міґован — другий заступник голови, Марія Кайко — секретар протоколовий, Ольга Щудлюк секретар рекордовий, Сергій Кайко — скарбник, д-р Іван Дідюк — пресовий референт, Володимир Федорів — шкільний та культурно-освітній референт, Дмитро Мельник і Іван Банадиґа — організаційні референти, Михайло Волощук, Василь Ворона, степан Микита та Богдан Тарнавський — вільні члени; Микола Сухий, Дмитро Ґалонжка і Володимир Гетманський — члени Контрольної комісії; мґр Михайло Гайда, Іван Банадиґа та Григорій Гриценко — члени Товариського суду; Михайло Франківський, Дмитро Мельник та Данило Бортник — збірщики Національного Фонду; на почесних членів Відділу обрано о. декана Петра Огірка і о. протоієрея Мирона Пахолка.

Боффало, Н. Й. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 8-го квітня 1979. Одноголосно вибрано нову Екзекутиву у такому складі: Василь Шарван — голова (вже 8-ий рік), — о. д-р Павло Івахів і адв. д-р Андрій Дякун — заступники, — д-р Михайло Лоза і Анна Процик — секретарі, адв. д-р Богдан Гарасим — касир, Ярослава Купчик — фінансовий секретар, мґр Діяна Хутко, референтка Рідної Школи УККА, інж. Ігор Мороз, мґр Оля Алексевич-Лявні й інж. Христина Дзюба-Бровн — організаційно-програмова комісія, Василь Пристайко (9-та каденція), Іван Качмарик, Іван Горбачук, Михайло Сивуляк і Пилип Плотиця — УНФонд, д-р Олександра Правак, д-р Олександер Плешкевич, мґр Петро Пуцак, Оксана Бережницька, Тадей Михаськів, Андрій Петришин, Михайло Сташків і Юрій Худемяк — Контрольна комісія; д-р Ігнатій Метіль, мґр Маріян Морозевич і Юліян Косовський — Товариський Суд.

Бріджпорт, Конн. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 25-го лютого 1979 р.. Нова Управа обрана у такому складі: Василь Пелещук — голова, Степан Пелещук — заступник, Ярослав Гура — секретар, Володимир Сусла — касир, Микола Іванко — заступник касира, Володимир Болонний — культурно-освітній референт, Романа Гайда — референтка зв'язків, М. С. Волянський — україномовний секретар, пресовий секретар анлг. мови Любомир Турчин, о. Ярослав Шуст, о. А. Яковченко, В. Бучко — члени Управи. Микола Максимюк, М. Івашків, М. Іванко, Петро Бойчук — референти УНФонду. Контрольна Комісія: д-р Василь Бабій — голова, Л. Чубатий і Василь Макійчик — члени.

Вашінґтон, Д.К. — Список членів Управи Відділу УККА на каденційний рік 1979/80, що були вибрані на Річних Загальних Зборах 5 березня 1978 р., а інші були згодом кооптовані: голова — Теодор Царик, заступник голови — Юрій Волошин, секретар — Теодозій Дячок, фін. секретар — Богдан Демчишин, скарбник — Ігор Котлярчук, голова внутрішньої комісії — Юліян Гутник. Члени — Богдан Денисик, Стефанія Дячок, Евген Іванців, Христина Луцик, Юрій Нестерчук, Татіяна Нестерчук, Христя Шашкевич-Оришкевич, Іван Шандор.

Контрольна Комісія: голова — Степан Курилас, члени — Стефан Бойчук і Василь Романюк. Товариський Суд: голова — Михайло Кушнір, члени — Богдан Скасків і Орися Новосівський.

Віллімантік, Конн. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 11 лютого 1979 р. Обрано нову Управу в такому складі: Василь Шулевський — голова, Михайло Тимків — заступник голови, Володимир Найдух — секретар, Іван Здирко — організаційний референт, Михайло Плеш — касир, референти УНФонду: Йосиф Швед — голова, Дмитро Ходонович і Іван Бобрек — члени. Контрольна Комісія: Михайло Майнич — голова, Володимир Ганицький і Андрій Бабій — члени. Товариський Суд: інж. Мирослав Ломаґа — голова, Іван Кульматицький і Михайло Кльоц — члени.

Вотервліт, Н. Й., — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 18 березня 1979 р. Головою Відділу став Микола Філь, секретарем — Іван Романишин.

Гемонд, Індіяна. — Річні Загальні Збори Відділу УККА, в Гемонд-Манстер і околиці, Індіяна, відбулися в неділю, 6-го травня 1979.

На цих Зборах вибрано нову Управу місцевого Відділу в слідуючому складі: адв. д-р Орест Шевців — голова, о. крил. Володимир Возняк — містоголова, Василь Шуя — секретар, Василь Шевців — скарбник, Микола Білецький — культ.-освітний, Іван Юсько — господар, О. Куц — член Управи.

Контрольна Комісія: Степан Пилипчак — голова, Михайло Урядко, Іван Юськів — члени.

Гемпстед, Н. Й. — Загальні Збори Відділу УККА на повіт Нассав, Н. Й., відбулися 18 лютого 1979 р. Вибрано нову Управу в такому складі:

Інж. Сергій Небочинський — голова, Орися Дацків — 1-ий заступник голови, Богдан Копистянський — 2-ий заст. голови, Микола Курчак — секретар, Богдан Курчак — фінансовий референт, Іван Пакош і Богдан Курчак — референти УНФонду, Володимир Білий і Ігор Кучмак — імпрезові референти, Оксана Дацків, Ілярій Зарицький, Олександер Каліновський і Андрій Якубовський — вільні члени. Контрольна Комісія: Юрій Солтис — голова, Ярослав Копистянський і Петро Кабзко — члени.

Йонкрес, Н. Й. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 9 березня 1979 р. Головою нової Управи став Микола Сидор. Членами нової Управи стали представники 13-ох місцевих організацій, що входять в систему УККА, деякі з них мають ще доповнити своє представництво в Управі. Обрані: Лев Кокодинський і Б. Вітюк, Мирослав Футала, С. Палилик, П. Шкафаровський, С. Гаврилюк, А. Стахів, Я. Моцюк, П. Ганкевич, І. Пециляк, П. Русинко, М. Кульчицька, В. коцур, В. Подоляк, Я. Кіцюк і Михайло Жупанський. В склад Контрольної Комісії увійшли: М. Шашкевич, Лев Футала, В. Щур. До складу Товариського Суду ввійшли: Коцибала, Р. Глушко і Петро Костерко.

Картерет, Н. Дж. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 3-го березня 1979 р. Нову Управу становлять: о. прот. Петро Мелех — почесний голова, інж. Володимир Янів — голова, Василь Матлаґа і проф. Андрій Гедеш — заступники, Іван Рачинський — секретар, Іван Кушнір — скарбник, Іавн Ґлущак — організаційний референт, Катерина Жила-Ґайдук — культурно-освітня референтка, Розалія Теребецька й Іван Васічко — члени Управи. Контрольна Комісія: Мирон Гидзік — голова, Яків Турко й Нестор Казьо — члени.

Мілвокі, Віск. — У суботу, 31-го березня, відбулися Річні Загальні Збори УККА, Відділ Мілвокі.

На пропозицію голови Номінацьйної Комісії, д-ра Богдана Давидовича, вибрано Управу на 1979-ий рік у такому складіз; голова — інж. Анатолій Дорошенко, 1-ий заступник голови — інж. Андрій Ґнип, 2-ий заступник голови — д-р Богдан Давидович, секретар — Богдан Завадівський, скарбник — Григорій Черінь; Члени Управи: інж. Ананій Танін, мґр Володимир Пискір, андрій Пискір, Петро Буряк, Уляна Тишинська, інж. Богдан Лехман, інж. Василь Нагірняк, Микола Роботевський; Члени Контрольної Комісії: Микола Яремко, Константин Павляк, Йосиф Баглай; Члени Товариського Суду: Михайло Кузьмінський, Степан Рева, Михайло Сидор; Голови Комісій: Курси Українознавства при університеті — д-р Олекса Цибрівський, Оборона Людських Прав в Україні — Марія Пискір, „Українська Хата" при Музею — Раїса Дорошенко.

Міннесота. — Загальні Збори Відділу на стейт Міннесота відбулися 18 березня 1979. Обрано нову Управу у такому складі:

Голова — мґр Люба Менжега (п'ята каденція), заступники: Дмитро Татарин (він же й культурно-освітній референт), Іван Вакіряк (відповідальний за переведення міжнаціонального фестивалю українською громадою Міннесоти), секретар — інж. Валентина Єрмоленко, організ. референт — Степан Кучварський, фінансовий референт — Михайло Каркоць, референт УНФонду — Павло Янович Реймонд, д-р Серферент УНФонду — Павло Воробій, пресовий референт Василь Пакуляк; Члени Управи: п-і Міка Янович Реймонд, д-р Сергій Єрмоленко (відповідальний за архів УККА), Володимир Яблонський, Іван Машталір.

Ню Бритен, Конн. — Загальні Збори відновленого звідділу УККА відбулися 27-го травня 1979 і до нової Управи ввійшли: Володимир Глова — голова, д-р Роман Процик — заступник, Еміль Мельник — секретар, Стефан Рочняк — касир, Василь Самофаль — член Управи.

Контрольна Комісія: о. Михайло Горошко — голова, Василь Романишин і Стефан Перун — члени: Збірщики УНФонду: Павло Перун, Андрій Бучко і Михайло Шафран.

Ню Йорк, Н. Й. — 10-го лютого відбулися Загальні Збори Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій Великого Ню Йорку, Відділу УККА, на яких обрано нову Управу в такому складі: інж. Євген Івашків — голова, д-р А. Лозинський — екзекутивний заступник голови і референт зовнішніх справ, мґр І. Базарко — заступник голови і зв'язковий з УККА, д-р Ю. Волинець — заступник голови і правний дорадник, А. Прятка і Р. Полчій — секретарі, С. Косович — організаційна, М. Хоманчук — фінансовий, М. Грицковян — імпрезовий, мґр Б. Потапенко — Комітет Оборони України, інж. Я. Оберишин — референт Національного Фонду, В. Левенець і О. Луцька — преса й інформація, Г. Полчій — зв'язок з містом; Контрольна комісія: мґр І. Винник — голова, інж. Ю. Гончаренко, д-р І. Сєрант, М. Прятка, інж. Я. Рубель; Товариський суд: д-р І. Соневицький — голова, інж. І. Мокрівський, дир. М. Салдан, д-р В. Палідвор, Л. Дума-Лебедь; Представники громад: д-р О. Соколишин — Асторія, М. Твардовський — Бронкс, І. Хома — Бруклин, д-р О. Германюк — Стетен Айленд, інж. В. Фриз — Флашінг.

Крім управи, обрано ще ряд комісій, які очолили члени Управи та будуть керувати ними і відповідати за їх роботу. Обрано наступні комісії: Комітет Оборони України — мґр Б. Потапенко — голова, К. Василик, С. Грицковян, Х. Грицковян, Л. Ґной, ред. І. Дляборга, д-р В. Душник, М. Душник, М. Йовик, Р. Крупка, Є. Сидор-Чарторийська, М. Турчин, М. Чорний, В. Чума, Р. Юзенів, О. Ярема, Ю. Яримович; Фінансова комісія: М. Хоманчук — голова, Н. Валько, Л. Ґой, Ю. Копчинська, М. Кузик, М. Юзенів; Імпрезова комісія: М. Грицковян — голова, Д. Барна, С. Барна, О. Ґентиш, інж. Т. Гірняк, Д. Ґенза, Я. Косановський, В. Маґаль, Н. Савчук, Т. Шевчук, С. Чума, Г. Яремчук; Комісія Національного Фонду: інж. Ярослав Оберишин — голова, П. Гарайда, І. Дідей, В. Расяк, Л. Пришдяк, інж. М. Турецький.

На пропозицію Управи КОУАО Загальні Збори обрали через аклямацію мґра І. Базарка на почесного члена української організованої громади Великого Ню Йорку.

Обирн, Н. Й. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 18 березня 1979. Обрано нову Управу в такому складі:

Михайло Пінчак — голова, Василь Троцюк — заступник голови, Дмитро Голяк — секретар, Іван Латинишин — скарбник, Мирон Кіналь — культурно-освітній, Лев Сосновський референт преси, Василь Майкович - вільний член, Михайло Дрочак — збірщик Національного Фонду, Михайло Латанишин і Дмитро Голяк збірщики Національного Фонду. Контрольна Комісія: Григорій Гавришків — голова Контрольної комісії, Іван Тороус — заступник, Василь Леканка — член.

Олбані, Н. Й. — 25-го лютого у Вотервліті відбулися Окружної Ради Відділів УККА околиці Олбані. До нової Управи ввійшли: Ярослав Кушнір — голова, інж. — Мирон Свідерський — заступник, Роман Маселко — секретар, Олег Оменцінський — скарбник, Зиновія Білас — заступниця секретаря, Роман Мацюк — заступник скарбника, Андрій Дурбак і Николай Філь — референти зв'язків, культурно-освітню референтуру становитимуть дані референти поодиноких Відділів — Василь Боднар, Михайло Крушельницький, Ярослав Кушнір та О. Пащак. Євген Наболотний — організаційний референт, Яків Сміяк, Михайло Терлецький, Володимир Кошикар, Віра Кушнір і С. Бережанський — члени референтури; Стефан Коновальчук, Дмитро Хорват, Василь Коцур і Дора Кушнір — вільні члени Управи.

Контрольна Комісія: Іван Романишин, Осип Поповський і Михайло Савків, Володимир Літинський, Зиновія Білас, Богдан Наугольник і Василь Коцур — Стипендійна Комісія. Під час зборів обрано Резолюційну комісію у складі: ред. Іван Дурбак, інж. Роман Галькевич і Ярослава Ракоча.

Омага, Небраска. — 6-го травня 1979 відбулися Загальні Збори Відділу УККА, на яких переобрано ту саму Управу у такому складі: голова — Олекса Продивус, заступник — Михайло Воробець, секретар української мови, Олесь Продивус — секретар англійської мови, Михайло Депа — касир. Контрольна Комісія : голова — проф. Антін Сокальський, секретар Андрій Сематчин, член Михайло Лобур.

Полюбовний суд: голова — Михайло Ґошуляк, , п-ні Марія Сематчин, Іван Воробець. Почесний член Павло Ванчишин. Заступники Управи: Степанія Воробець, Юлія Ґаленда, Оксана Бейкер Воробець, Андрій ґаленда. Отець парох Іван Давидович — духовний провідник Відділу УККА в Омага.

Сан Франціско, Каліф. Загальні Збори Відділу УККА на Північну Каліфорнію відбулися 28 січня 1979 р. Обрано нову Управу у такому складі: Оксана Сидорак — голова, Михайло Цар — заступник, Едвард Черепенко — секретар, Стефанія Кісь — скарбник, д-р О. Верес — секретар англомовний, Леонід Лисенко — культурно-освітний референт. Тарас Лукач — пресовий референт.

Контрольна Комісія: І. Зубрицький — голова, Керницький і М. Костирко, члени.

Філядельфія, Па. Загальні Збори відбулися 17 березня 1979. Проводив проф. д-р Б. Гнатюк, до Почесної Президії запрошено о. шамб. Роберта Москаля, екзекутивного віце-президента УККА.

Управу Відділу на діловий 1979-80 рік обрано в такому складі: д-р Петро Стерчо — голова, Михайло Ковальчин — 1-ий заступник з обов'язками імпрезового реф., мґр Іван Скочиляс — 2-ий заст., д-р Наталія Пазуняк — 3-ий заст., Ярослава Куліш — 4-ий заст., Мирон Баранецький і Дзвінка Швед — секретарі, члени — Дмитро Ткачук — реф. УНФ, Галина Сагата-Поритко — реф. шкільництва, мґр Володимир Яців — орг. реф., Уляна Мазуркевич — реф. людських прав, Іван Данківський — пред. вояцтва, Микола Бачара — СУМА, (Пласт і СУА виделегують своїх представників), Василь Тисак, Володимир Повзанюк, Іван Яворський, Віталій Трипупенко, Степан Волянюк, Ірина Скульська, Василь Колінко, Люба Сілецька, Микола Бойчук, Василь Євтушенко і Олег Бак-Бойчук.

Контрольна Комісія: д-р Б. Гнатюк — голова, члени: інж. Михайло Нич, Роман Гевко, Роман Савчак, Петро Ґенґало. Товариський Суд: д-р Олександер Білик — голова, члени: д-р Микола Ценко, ред. Володимир Біляїв, д-р Ярослав Бернадин і Теодозій Новаківський.

Фінікс, Арізона. — Загальні Збори Відділу відбулися 6-го травня 1979. Нову Управу становлять: голова — інж. Володимир Чопівський, місто голова — Ярослав Росола, укр. секретар — Галя Агащук, англ. секретар Роман Бадинський, касир Микола Бурда, реф. УНФонду — Григорій Сливка, культ.-осв. реф. Микола Теслевич, реф. зв'язків — інж. Юрій Голоскевич, вільний член — Александер Ліневич.

Контрольна Комісія: Дмитро Дидик — голова, Михайло Білоус і Степан Попович — члени.

Товариський Суд: Іван Ванько — голова, Дмитро Дувірак і інж. Микола Чопівський — члени.

Чікаго, Ілл. — Загальні Збори відбулися дня 20-го травня 1979. предсідником Зборів вибрано дир. Романа Мицика.

Нові керівні органи запропонував голова Номінаційної комісії Ярослав Загородний та їх обрано одноголосно в такому складі голова д-р Мирослав Харкевич, містоголова Олексій Пошиваник, преса і інформація д-р Юліян Куляс — зовнішні зв'язки, Анна Стародуб — Комісія Національного Фонду, Павло Коновал і Юрій Дачишин, секретар Дмитро Баґрій, скарбник Василь Бражник і організаційний референт Юрій Пеняк. Референти Управи: О. Орест Кулик — Комісія Оборони Українських Політичних В'язнів, Ігор Вислоцький — Комісія Сприяння Українським Студіям, Ірина Дмитерко — Рада Українського Шкільництва, Стефанія Борович — Суспільна Опіка, Степан Мерза — імпрезовий референт і Олег Скубяк — Конференція Організацій Молоді. Члени Управи: Ботвин Лука, Войтихів Віктор, Голод Василь, Гриневич Мирон, Голяш Степан, Демус Пилип, Деркач Іван, Дронь Григорій, Казанівський Левко, Кашуба Богдан, Коцепула Антін, Лущак Мирон, Дрозд Тарас, д-р Надзікевич Павло, Ничай Володимир, Семків Марія, Стельмах Надія, Субота Ірина, Сенчишак Микола, Сацюк Олег, Турула Павло, Хома Петро і Марчук Михайло. Контрольна комісія: Григорчук Дмитро, Мачук Юрій, Дрогомирецька Марія, Грущецький Дмитро, Куліш Петро. Товариський суд: Смук Роман, Кобилецький Роман, Завертайло Данило, Питель Павло, Олексюк Богдан, Кос Михайло і Деркач Іван.

Янгставн, Огайо. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 18-го лютого 1979 р. й переобрано нову Управу у такому складі: Василь Прокопик — голова, адв. Михайло Юрчишин — 1-ий заступник, Михайло Мартинишин — 2-ий заступник, д-р Юрій Кульчицький — 3-ій заступник і координатор, Михайло Терлецький — рекордовий секретар, Мирослава Ліщак — секретарка, Микола Леник — фінансовий секретар, Олександер Рибаліп — касир. УНФонд: Іван Ліщак — голова, Михайло Мартинишин і Михайло Болотенний — заступники.

З ЛИСТІВ ДО ЦЕНТРАЛІ

Прочитавши у „Свободі" Ваш заклик на фінансову допомогу, то ми, як пенсіонери та ще й інваліди також жертвуємо 10 дол., скільки можемо, бо ми є українці. Перепрошуємо, що так мало. З пошаною до Вас

„ПРОФІРІЙ і АННА ВЕСТЕРЕНКИ

Старшого віку громадянин, незаможний, пан Степан Чепак із Юніону, Н. Дж., прислав до централі УККА 15.00 дол. з щирим привітом і бажанням, щоб УККА надалі працював „для справи визволення українського народу з неволі". Дякуємо!

До Централі УККА наспів такий знаменний зворушливий лист:

„Хвальна Управа Українського Центрального Комітету. В другу сумну річницю смерти моєї незабутньої дружини катерини пересилаю на Український Народний Фонд 25.00 дол. і бажаю Вам якнайкращого успіху у Вашій праці для добра нашої поневоленої України.

З належною пошаною до Вас Григорій Кисіль".

Залучую чек на 25 дол. від 86-літнього. Я і не думаю, що буду міг ще довго бути разом зі своєю спільнотою. Балтимор, М. Д. ТЕОДОР НИКУЛА.

Ютика, Н. Й. — Загальні Збори Відділу УККА відбулися 11 лютого 1979 р., на яких обрано Управу у такому складі: проф. Богдан Рабій — голова.

Марко Фалинський — заступник голови, інж. Петро Ярмак — секретар, інж. Ярослав Яцковський — скарбник, Богдан Радарський — референт зовнішніх зв'язків, мґр Ярослава Томич — культурно-освітня референтка.

Контрольна Комісія: о. Йосип Лукашевич — голова, Василь Пилипчук і Данило Дідушок — члени.

СПРОСТУВАННЯ

У звідомленні про відзначення роковин 22-го Січня в Олбані, Н. Й., помилково подано, що воно відбулося під спонзорством стейтових сенаторів Е. Мейсона і В. Андерсона: має бути: сен. Ч. Кука. Українську делеґацію очолював голова Окружного Комітету Відділів УККА Олбанської округи п. Ярослав Кушнір.

Слушно звертають нам увагу, що помилково подано назву: „Об'єднання Українців Америки": має бути „Асоціяція Українців Америки".

Після появи майже кожного числа „Конґресових Вістей" надходять спростування і скарги, що помилково подано прізвища місцевих діячів, зокрема членів Управ Відділів УККА, Централі УККА і Редакції нашого органу це так само прикро, як даним Громадянам. Головна причина таких помилок: надсилання до Централі УККА дописів і повідомлень писаних рукою, олівцем, інколи таким почерком, що треба з трудом розшифровувати імена і прізвища. Дуже просимо присилати звідомлення друковані на машинці! У кожному Відділі завжди знайдеться хтось, хто має машинку і випозичить її для такої цілі. І кошт придбання машинки тепер уже дуже невеликий!

ВІСТІ У.З.О.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО - ЗСА

ВІСТІ У.З.О. у КЛІВЛЕНДІ ч. 4, неділя 3. грудня 1978 Ст. 4

Д Е Н Ь УКРАЇНСЬКИХ ЗЛУЧЕНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Н А Ш Ю В І Л Я Т - УКРАЇНСЬКІ ЗЛУЧЕНІ ОРГАНІЗАЦІЇ -ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ у КЛІВЛЕНДІ

Ініціяторами УЗО були колишні вояки Української Галицької Армії (УГА), які в числі 9 осіб прибули до Клівленду в роках 1921 - 23 і підсилили працю громадських товариств і парафії св. Петра і Павла, а за заохотою д-ра Вол. Ґалана з Філядельфії самі об'єдналися у ветеранськім Стрілецькім Гуртку.

У десятиліття державнотворчого "Листопадового Чину" в Західній Україні ці молоді провідники організацій зуміли довести до утворення УЗО, які як надбудова місцевих товариств (своєрідна власна влада) керували громадським життям українських поселенців у Великому Клівленді протягом останнього півстоліття, 1928 - 1978.

Яків Волянський Іван Попович Михайло Левицький

С П І В О С Н О В Н И К И УЗО в 1928-му РОЦІ

За минулих 50 років в УЗО головувало 12 громадян (4 православної віри і 8 католицької); з них адв. Малицький проводив 19 років, а 11 інших голов 31 років, тобто в пересічі по 3 роки.

адв. О. Малицький 1933 - 43, 1952-61 Василь Волянський 1949 - 1952 адв. д-р Б. Футей від 23.3.1973

~ Грамота ~

Українського Конгресового Комітету Америки

яку одержує:

____

в ________________________

За щорічну сплату Національного Датку впродовж двадцятип'ятилітнього існування Українського Народного Фонду.

Вплачуючи цей даток, Ви морально і матеріяльно підтримали всебічну працю Українського Конгресового Комітету Америки в ширенні правди про Україну в З'єдинених Стейтах Америки, і причинилися до збереження української ідентичности в цій Країні.

Ви допомогли українському народові в його боротьбі за повне національне і державне визволення.

Дано в Ню Йорку, Року Божого 1974 в дні..........

За Український Конгресовий Комітет Америки:

Лев Е. Добрянський
Президент

Роберт Мескаль
Екз. Віце-Президент

Ігнат Білинський
Секретар

Уляна Дячук
Касієр

Іван Базарко
Екз. Директор

Грамота для совісних платників УНФонду від 1949 року

Звідомлення із праці УККА в 1978 р.

ЦЕЙ ЗВІТ ЗЛАДИВ ДИР. І. БАЗАРКО В ГРУДНІ МИНУЛОГО РОКУ НА НАЙБЛИЖЧЕ ЗАСІДАННЯ КРАЙОВОЇ РАДИ.

Згідно із пляном прийнятим Крайовою Радою на нарадах в грудні 1977 році ми виконали намічену працю в таких ділянках:

Відзначення 22-го січня:

У Вашінгтоні 25-го січня в Капітолю. Рівночасно з тим днем в Конгресі сенатори і конгресмени складали заяви в обороні поневоленої України. Проф. Лев Добрянський в тій справі вислав окремого листа до всіх сенаторів і конгресментів. В різних Стейтових Капітолях відбувалися церемонії підписання прокламацій „Українського Дня" губернаторами. На окрему згадку заслуговує відзначення українського дня стейтовою легіслятурою в Олбані. З кожним роком збільшується в сотні число людей, які беруть участь на засіданнях стейтової легіслятури, де є проголошені проклямації „Українського Дня" губернатором. У відзначенню 22-го січня в Олбані бере участь Централя УККА. В цьому році видано 10 тисяч примірників памфлєту про проголошення незалежности України в 1918 році.

Відвідини Українських Владик:

Представники Екзекутиви УККА відвідали Українських Владик і зложили їм новорічні побажання в таких реченцях:

25-го грудня 1977 р. — Влад. Ярослав Ґабро, Чікаго;
25-го грудня 1977 р. — Пастор. Олекса Гарбузюк, Чікаго;
31-го грудня 1977 р. — Влад. Василь Лостен, Стемфорд;
14-го січня 1978 р. — Влад. Йосиф Шмондюк, Філядельфія;
24-го січня 1978 р. — Влад. Мстислав, Бавнд Брук.

У місяці вересні окремо в справах збірки Фонду СКВУ відвідала делеґація УККА Митрополита Йосифа і Єпископа Лостена. Авдієнція мала дуже позитивний вислід: Появилося окреме звернення католицьких Владик до всіх парафій перевести збірку фондів на СКВУ в церквах. Це вперше Владики доручили своїм парохам окремі конверти на збірку на мир'янські цілі. Збірка дала такі досі висліди: Філядельфія — дол. 11,982.69; Стемфорд — дол. 8,262.00; Чікаго — дол. 4,562.77.

По закінченню всієї збірки, Екзекутива зложить окрему подяку за співпрацю Владикам.

Засідання Президії, Екзекутиви і Крайової Ради УККА у звітовому часі:

Президії Екзекутиви: 18-го березня 1978 р., 3-го червня 1978 р., 13-го жовтня 1978 р.

Пленуму Екзекутиви: 10-го листопада 1977 р., 11-го лютого 1978 р., 6-го травня 1978 р., 26-го липня 1978 р., 14-го жовтня 1978 р., 10-го листопада 1978 р.

Крайової Ради: 10-го грудня 1977 р., 18-го березня 1978 р., 3-го червня 1978 р., 14-го жовтня 1978 р.

На засіданнях пляновано біжучу роботу і про неї звітувала Екзекутива на нарадах Крайової Ради.

Окремі Спеціяльні Зустрічі:

28-го січня 1978 р. для відзначення 60-річчя проголошення Української Держави, влаштовано спеціяльну зустріч із представниками різних національних груп з якими є в контакті УККА. По спеціяльній програмі відбулася перекуска із запрошеними гістьми. В цій зустрічі, яка відбулася в Українському Інституті Америки взяло участь понад 50 представників заприязнених з нами народів.

26-го лютого 1978 р. в тому ж інституті відбулася зустріч із канадійським сенатором П. Юзиком, в часі якої Екзекутива УККА відзначила сенатора окремою грамотою за його заслуги для української справи. На тому ж вечорі було дві доповіді про Белградську конференцію в справі Гельсінкських Умов. Доповідали учасники тієї ж конференції — сен. П. Юзик і Б. Потапенко.

23-го листопада 1978 р. — Окремо покликаний комітет влаштував зустріч із хористами хорів „Гомін", „Веснівка" і „Думка" які брали участь в концерті „Фестиваль Української Пісні", що відбувся з нагоди III-го СКВУ в Карнеґі Гол. Ця зустріч відбулася в авдиторії школи Св. Юра.

Інформаційне Бюро у Вашінгтоні і затіснення зв'язків з Державним Департаментом:

Вже рік діє бюро УККА у Вашінгтоні під назвою „Українське Інформаційне Бюро". Його веде інж. Юрій Нестерчук, який окремо буде звітувати про працю Бюра. За короткий час свойого існування бюро завдяки послідовної праці директора Юрія Нестерчука нав'язало добрі зв'язки з Білим домом, Державним Департаментом та з пресовими агенціями у Вашінгтоні. Співпраця Інформаційного Бюра у Вашінгтоні із Централею УККА в Ню Йорку була дуже добра. На тому місці мусимо піднести один дуже важливий момент. Інж. Юрій Нестерчук свій труд і працю для бюра віддає бекоштовно. Це рідке явище в наших обставинах, що молода людина крім часу додає ще свої гроші в разі потреби на громадську працю і за це Крайова Рада повинна винести панові Нестерчукові окрему подяку.

Акція УККА і його Відділів в обороні прав української мови на американській господарській виставці в Києві:

В місяці лютому стало відомим, що американська інформаційна агенція (ЮСІА) видала брошуру в російській мові для роздавання в Києві підчас американської господарської виставки. Ми уважали, що це є образою для українців і в Україні і в Америці, щоби в столиці України уживати російську мову ур'ядово. Протестували ми і спонукали до протесту наші відділи і Центральні Організації. Протест був успішним, бо по зустрічах директора Джана Райнгарта із нашими представниками вдалось бодай частину матеріялів видрукувати в українській мові.

Генерал Петро Григоренко і його співпраця з УККА.

У місяці квітні ген. Петро Григоренко дав свою заяву до преси, в якій повідомив, що всі свої виступи в українських громадах він буде узгіднювати з канцелярією УККА і всі установи які бажали б організувати виступи для генерала, мусять порозумітися з УККА. За тією обопільною умовою ген. Григоренко мав р'яд виступів в Америці і Канаді.

23-го квітня 1978 р. — Нарада в Нюарку (вечором) а рано участь в церемонії посв'ячення пам'ятника ген. Удовиченка.

25-го квітня - 4-го травня — поїздка до Західної Німеччини і Італії. В тому часі УККА полагодив авдієнцію Генерала Григоренка в Патріярха Йосифа Сліпого, що тривала 2 години.

5-го і 13-го травня — Генерал відбув зустрічі в Державному Департаменті ЗСА і з дипломатами, що працюють в амбасадах східної Европи, як також мав інтервю з „Голосом Америки" та іншими пресовими агенціями. Один з найбільших часописів в Бразилії замовив статтю в Генерала про Празьку весну в 1968 р.

18-24 травня — Генерал виїхав до Канади і там відбув р'яд зустрічей з українськими громадами в Торонто, Гамільтоні, Віндзор і Ст. Кетрінс.

9-го липня — Торонто — участь у здвизі українців Америки і Канади.

15-16 липня — Чікаго — участь в маніфестації Тижня Поневолених Націй і зустріч з українською громадою.

Вислання листа до през. Картера, сенаторів і конгресменів в справі засудів політичних в'язнів в УССР. В тій же справі вийшли його окремі заяви до „Радіо Свободи" і „Голосу Америки" в обороні засуджених членів Київської Гельсінкської Групи.

15-го червня 1978 р. — Виступ перед українською громадою в Сан Франціско, Каліфорнія.

В літньому часі ген. Григоренко перебував на відпочинку: від 29-го травня до 3-го липня на Союзівці. Кошти отримання покрив УНСоюзу. Від 4-го липня до 29-го серпня перебував в Рочестері (Н. Й.) Його побут перебрала на себе українська громада в Рочестері під проводом голови Відділу УККА Романа Куціля, за що їм окремо вислано подяку від імені Екзекутиви УККА. В тому часі Генерал мав зустрічі з українською громадою Рочестеру і його околиці. Від 29-го серпня до 5-го вересня перебував Генерал на оселі УБСоюзу „Верховина", коштом УБС.

3 і 4 вересня — Зустріч з українськими комбатантами на „Верховині".

3-го вересня — виступ на Оселі СУМА на здвизі в Еленвіл.

7 і 8 вересня — поїздка до Оттави (Канада) — виступ перед Комісією „НАТО" і зустріч з українською громадою в Монтреалю.

15-го до 17-го вересня — поїздка до Вінніпеґу де виступав на пресовій конференції у зв'язку із міжнародним збіжовим з'їздом. Брав участь у відзначенню 45-річчя голоду в Україні та в інших громадських народах.

20-го вересня — Зустріч із през. Картером в Атлянтик Сити в часі робітничого з'їзду.

5-го жовтня — Зустріч із сенаторами і конгресменами ЗСА на відзначенню „Дня Людських Прав" влаштованому УККА і УНСоюзом у Вашінгтоні.

15-го жовтня — Відвідини в товаристві дивізійників генерала Шандрука в Трентоні (Н.Дж.)

22-го жовтня — Виступ із промовою на відзначенню 45-ліття голоду на Україні в Бавнд Бруку.

Як і в попередніх місяцях так і в листопаді генерал вільні дні присв'ятив на писання споминів, які мають вийти в мовах англійській, німецькій, італійській і японській в 1979 році.

22-26 листопада — брав активну участь в імпрезах і нарадах III-го СКВУ.

19-го грудня — на запрошення Військової Академії „Вест Поінт" генерал виїжджає туди щоби поділитися з офіцерами думками про свою працю професора у військовій академії „Фрунзе" в Москві.

Акція УККА в справі висвітлення фільму „Голокост" —

Коли стало відомим, що в другій половині квітня на телевізійній станції ЕН БІ СІ буде йти фільм „Голокост" УККА пробив старання відбути зустріч із представниками телевізійної станції щоби їх поінформувати про тенденційність фільму в обвинуваченню українців в протижидівській акції в часі II-гої Світової Війни. Зустріч наших представників з представником Ен Бі Сі не спинила висвітлення фільму. Цей фільм викликав великий розголос в американському світі і обурення всіх народів які згідно з фабулою фільму брали участь в нищенню жидів разом із гітлерівцями. В тій справі ми вислали окремий комунікат до преси американської, української і телевізійної станції. Звернулися ми також до двох визначних українських журналістів знатоків жидівсько-українських проблем, Л. Шанковського і К. Крупського, з проханням дати обґрунтовану відповідь на неправдиве представлення українців у фільмі. Статтю К. Крупського вже маємо, чекаємо на працю Л. Шанковського, щоби разом їх видати в англійській мові. Тим часом ми послуговуємося давніше виданою публікацією УККА „Жиди і Українці".

Федеральна Дотація на літні табори молоді:

В цьому році федеральна дотація для таборів спонзорованих УККА (СУМА і ОДУМ) зменшилася і ми отримали 19,918.00 дол. для розділення.

Ґратуляційна телеграма по виборі Папи Івана Павла II-го була вислана 19-го жовтня 1978 р.

Видавничі справи:

Регулярно що місяця появлялися Конгресові Вісті і вийшли 3 числа Українського Квартальника. Вийшло три памфлети в англійській мові — „Україна і її нарід", „Українська Незалежність" і „Поневолені народи". Вийшла книжка в англійській мові „Україна в Добі Великих Перемін".

ЗУСТРІЧ З ЧЛЕНАМИ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В ДОМІВЦІ УККА В НЮ ЙОРКУ. ПОЧЕСНИЙ ПРЕЗИДІЯЛЬНИЙ СТІЛ.

Почесний президіяльний стіл: від ліва до права: о. прот. Базилевський, Митрополит УПЦ в Америці Мстислав, Валентин Мороз, пані Слава Стецько, д-р В. Душник, дир. І. Базарко і Володимир Сохан.

Директор Централі УККА у Ню Йорку передає директорові Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку, п. Романові Раковському, Грамоту за совісне вплачування пожертв до Українського Народного Фонду від часу існування того Фонду на четвертому Конгресі Українців в Америці у Вашінгтоні у 1949 році. Церемонія вручення тієї Грамоти відбулася під час бенкету, яким вшановано дир. Романа Раковського з його 80-річчям 3 червня ц. р. на великій залі Українського Народного Дому в Ню Йорку. На світлині сидять — на крайньому лівому боці парох церкви св. Юра ігумен о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ, дружина дир. Раковського пані Люба, о. прот. Базилевський і його дружина.

ЯКА МІСІЯ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ? НЕСТИ ПОМІЧ УКРАЇНІ. ЯК ЦЕ ЗРОБИТИ? ТІЛЬКИ З'ЄДНАНИМ, ОДНОСТАЙНИМ ФРОНТОМ ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ЛЮДЕЙ!

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ У ЛОС АНДЖЕЛЕСІ

В половині липня відбудеться Український фестиваль в Лос Анджелесі в Каліфорнії. У програмі Фестивалю, 14-15 липня 1979, в Українському Культурному Центрі, передбачені виступи танкових і співочих ансамблів, групові й індивідуальні виставки й інші мистецькі та розвагові імпрези. Адреса:

Festival Committee
Ukrainian Culture Center
4315 Melrose Avenue
Los Angeles,
California 90029.

Два Морози: артист-маляр Михайло Мороз і Валентин Мороз

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД

UKRAINIAN NATIONAL FUND

УККА не отримує ніяких субвенцій з будь-якого неукраїнського джерела. Ця наша централя централь завдячує своє існування виключно рідній жертвенності.

Виявіть знову своє довір'я до УККА своїми щедрими пожертвами! І не в грудні 1979, а ще літом і вчасною осінню!